

ZENGIANT

LB
Gauta
49.3.15
№ 47

KOVOS KELIU ŽENGIANT

DAINŲ IR EILĖRAŠČIŲ RINKINYS

VII d.

Iš kovų su bolševikais
1945-49 m.m.

MAIRONIO leidiny

Būstinė - - - - - 1949.

KOVOS KELIŲ ŽENGLAI

DAIŲ IR EILIAŠŲ RINKINYS

VII d.

Ir kovų su bolshevikais
1945-49 m.m.

Tiražas 50 egz.

1949

Ar tu su tais, kur tėvišką išdave,
Ir motiną, ir seseris išduos
Ir bėgs bailiam būry, kaip pasiklydę avys,
Be skausmo ašaros ir be gyvų akių veiduos?..

B. Brazdžionis

„KOVOS KELIU ŽENKLIANT“ leidėjams
(Padėks už įteiktą dainų ir eilėraščių
rinkinį I-V d.)

Ašiu už dainuotę iš kėndių nupintą,
Ašiu už viršelį, Vytis padabintą,

Ašiu už trispalvę, leidiniųj nupieštą,
Partisamų šygiais taip gražiai nušviestą.

Rinkinyj aš rasiu, ką giruše šneka,
Ką paukšteliai čiulba prie žaliuko tako,

Ką raiba gegutė taip grandžiai kukuoja,
Kodėl Nemunėlis milindas banguoja.

Kur Dubysa neša ašaras senučių,
Ką motutė verkia miške tarp šibučių,

Kodėl pašiai šagretę daug artojų neina
Ir neskanba kaine lietuviška daine.

Kodėl sodžiams pirkios tuščios ir apleistos,
O po jų sodybas azijatai švaistos,

Kodėl leukai mūsų vien dirvonais virto,
Kas grūdus išsėmė, kas miškus iškirto.

Kas patvėry guli visas nukankintas,
Kas miršta rūsyje badu numarintas.

Kodėl daug bažnyčių sandėliais pavirto,
Kas visų paminklų užrašus iškirto.

Kodėl kapų kryžiai guli išvartyti,
O mirusių kaulai parve išbarstyti.

Kaip Tėvynės laisvę partizanai gina,
Kaip jie jai vežniką iš gyvybių pina,

Kodėl Vilnius bokšte trispalvė raudona,
Kas nužėdė varnas žalią ir geltoną,

Kas Tėvyną savo pardavė šetonui,
Kas tarnaut išėjo kruvinam tironui,

Kas brolių už kubilį Sibiran parėdė,
Kas gyvent lietuvini Lietuvoj neėdė.

Daug ten parašyta, daug eilių sudėta
Apie mūsų šoną gražią, nusylėtą.

Skambins Laisvės Varpas mūsų vaikams mūsų
Kiek mes iškentėjom nuo vagių ir rusų. (su,

Jei kartais kratingai manskausmai suspaudžia,
"Kovo kelis žengiant" dainužę man sudžia,

Aš ją sau niūniuojau taip tyliai, tyliai,
Kad jos neišgirstų raudoni vilkai.

Bet vistiek giružė pagauna jos aidą
Ir rieda dainužę per jos žalią veidą,

O vėjelis nežina ten, kur sesė liūdi,
Kur būriai didvyrių už Tėvynę budi.

T E V Y N Ė I

CIA KALNAI ŽALIUOJA

Cia kalnai žaliuoja smėius pragyvenę
 Ir kasmet lankeje žydi ramunėlė,
 O lengvutės bangos taip tyliai grūvena,
 Kol tiktai Dubysa bėgs į Nemunėlį.

Daug pilių čia buvo, daug mūrinio kaimėn,
 Tik didingas vardas iki šio išliko,
 Garsūs padaviniai mums senovę mena,
 Tik dar niekad, niekad ji nesatė šito.

Niekad netikėjo, niekad nedūmojo,
 Kad garbingų bočių ainiai to sulauks,
 O karų pašvaistės, dingę toluroje,
 Per vargelių kraštą dainoris muplauks.

Niekada Dubysa tiek neplovė kraujo,
 O lavonų šitiek - bangos net pašiuvo,
 Kur tas Nemunėlis, tegul jis skalauja,
 Indėnės neklys žvaigždėmis sušiuvo.

Pasakyt ji gali, kaip mes laisvę mylim,
 Kas į kovą veda, - tai širdis pati,
 Tik tada nurimstam, tik tada nutylam,
 Kai širdies neįsmačiam, komė perarti...

Laisvės mes neturim, nesigallim nieko;
 Brangūs mums kapeliai usnėmis apšėle,
 Bidvyrius kinėsim, neužmiršim niekad,
 Kol tiktai Dubysa bėgs į Nemunėlį.

SUGRIŠ PAVASARIS

Sugriš pavasaris auksinis,
 žydės kibutės krūmynuose,
 Sugriš, sugriš jis į Tėvynę,
 Kartu su penkščioliu užgiedos.

Išneš ledus aramai Dubysa,
 Senasis Keamnas sujus,
 Neris, ušliejus slėnį visą,
 Nuneš sutrūkusius varžtus.

Ir juokais ganta salieliusus,
 Sulaukus smūtant švento ryto,
 Kai vyrai, dalgėn suvaliusę,
 Išeis laukan rasoms nukritus.

Kartu ir laimė atkeliaus
 Į brangią žemę tėviškėles,
 Ir, kai laisvi rytai išauš,
 Dainuosim laisvės dainą veliai.

Dainuosim dainą begalinę,
 Kad žiaurus metas nebegrįš,
 Kad laisvės medis iškeruojus
 Jau antru kartu nenuvys.

N A K T I S

Tyla. Naktis. Tiktai padangė
 Išmarginta žvaigždžių vainikais,
 Tėvelis mūno neišnykęs
 Besergsti mus ir žemę brangią.

Kažkur lakštingala nusukoė,
 Dainos aidai pasklido girioj,
 Nevoltai ją poetai gyre,
 Dainos prasmės nebesuvoė.

Akių dabar nebeužmerksi,
 Klausais, ar dar koks giesmininkas,
 Po dienos triūso nesulinkęs,
 Subvilps, kad intų noras verkti.

Matai kaip čia senybose
 Šventieji Jono vabalėliai,
 Naktiniam darbui atsikėla,
 Darbuojasi, lyg namuose.

Kitoje pusėje, toliu,
 Palinkę du šiedai purienos,
 Abu gelvučiai, lyg kad vienas,
 Vis šnabždausi kas kart tyliau.

O kas gi ten? ar tik ne burius
 Vaitoja, verkia, lyg dejuoja...
 Taip, jis. Tai jo dalis su kiekvi
 Jus jėgas vystančias palūnias.

Dejuoja, verkia, nes kenčia
 Praslinko daugel, daugel metų,
 Kai šimtus budelisi iš rato
 Vis geri šakų po šakos.

-Bet išlaikysiu š kalbą sau, -
 Ne tiek kentėta ir skausmose,
 Storos grandinam apsijuosęs,
 Per šimtmečius nepailsam.

TĒVYNĖ MANO

Tėvyne mano, sese šviesiaplauke,
 Kentėjus, vergus daugel metų,
 Vergovės balsomą supratęs,
 Tu laisvės lauki, lauki, lauki.

Tą ilgėsi, ir tuos skausmas
 laudei sesės kilimėlin,
 Net pakelių rūpintojėlis
 Vis verkia, žvelgdamas į laukus.

Jam nuo vergovės galva skauda,
 Jis laisvės laukia ilgėsiškai,
 Kai rytmečiais rasa sušvilgs,
 Iy pasigirsta tyli rauda.

Jam padeda dejuot tuomet
 Laukai, erikai, kloniai, upės
 Ir sena gotina suklypus
 Po juo dejuoja jau daug met.

Melinkamai gieda vyturys,
 Kaip gi giedos, jei tiek sūnu,
 Laike rūsčiųjų sutenu,
 Dingę... ir nieks jų nematys.

Tik diena iš dienos daugiau
 Matyt parklupusių senučių,
 Paliegusių ir besveikėčių,
 Neprašančių sūnams dangaus.

L I E T U V A I

Daug pavasarių tu, Lietuva,
 Matai jau baltą, šydinčių,
 Mėndieną tu tokia liūdna,
 Prislegta švininių minčių.

Tau brangūs vaikai tremiami,
 O sodžiai - vieni pelėnai.
 Tik vėjai paliko laisvi,
 Nepavergtus juos tik matai.

Nuo smēiņ, kalba mylimoji
 Paminta, lyg lapas nokritis,
 Lyg varģas benamis klajeja,
 Sesutēs darģelis navytas.

Pauģteliai rytais, vakarais
 Tau himnus ranytēs sukaja,
 Bet tu nerami vis ģairais,
 Kai viesģellais ģvajos žyģluoja.

Ir verki sukļupus arimnos,
 Kai gali ant ģatvēs sūn s,
 Kaip obelis, galva praģilus
 Daugiam dar palenkia peģlus.

T E V Y B E I

Kas kas rytoj su tavim,
 Kā atneģ iģenģtanģios ģienos?
 Ģal gyveninģ, tavo uģtvenks
 Juedģiausios kalģjino siģnos.

Nuskriģusta, pavargusi mano akyse,
 Tiek daugel kanģiņ iģkentģjus,
 Ar savo šķausmus iģlģikysi,
 Laisvēs laiku iģģadģjus.

Kur tevo ģeģiausieģi sūnģs,
 Dukrelģs, darģellai uģģģģģ?
 Jģe toli, nepriģģuki nģnģi,
 Jģe palaidģti Sibiro smģly.

O ģar ģra sūnģ, kurie aina
 Laisvēs ģandu neģģini,
 Kur trauķia lietavģģķģ ģainģ,
 Ir spģiģudo plģenu, uģģini.

Lyg išmirusios, tuščios sodybos,
 O tylia sunkesnė už plieną,
 Varnalėša ant kelio išdygus
 Ir pūvančios, griūvančios sienos.

Miškus ir žmones išnaikino,
 Vien dykumos, taigos paliko,
 Jam vardo pasaulis nežino,
 Nebuvo didesnio plėšiko.

Sirdis dega ugnim,
 Priešui kerštu liepsnoja,
 Kas bus rytoj su tavim,
 Kas bus, o Tėvyne brangioji.

SIMOVSS KARŽYVIO SEKUNDAS

Štai brangi žemelė gintosios Tėvyne,
 Kur prieš penkius amžius kovojai, gyvenai,
 Nuo rusų, totorių, nuo lenkų ją gynęs,
 Nuo plėbraus kryžuočio Algirų žuvai.

Cia pėda kiekviena aplaistyta krauju,
 Cia tūkstančiai žuvo narolaisių gūnų.
 Šią naktį atbudęs pas tavo kelimaju
 Ir ką, o brangi ji Tėvyne, randu.

Žiaurus bolševizmas tau drąsio krūtine,
 Atplešia vaikus nuo motulės senos,
 Griuvėsiuos neskamba daina vakarinė,
 Tik šermenis grandžius tau vėjai giedos.

Parūpo, plėšikuo laukai tie derlingi,
 Girios šimtametės, kur ošis ramiai.
 Per anksti prikėlėt, o dievai galingi,
 Nemoli šiandien man Tėvyne laukai.

Perkāne, perkāne, aizsk ugnī galinā,
 Ir smilks matrenki priekā Lietuvas.
 Lengvian atstāstū krūtīnā skausmīnā,
 Aš grīšļian laimīngas pas broļius kovos.

L I E T U V A

Lietuva,
 Koks brangus šodis tu esi,
 Tave miniu dienoj, naktyj.
 Ar varge būsiu, ar skausmos,
 Tu mane gūsi visādos,
 Tavim vilsiuosi tadā,
 Sventoji Lietuva.

Lietuva,
 Tu minia ir ten rytuos,
 Kur sniegas, pūgos vien laukuos,
 Kur iāvēktes trentinis kēdīs,
 Kur nēra polio nē šventēs.
 Jie šventē jēdīs tik tadā,
 Kai minī:
 Sventoji Lietuva.

Lietuva,
 Brangi ir ten, siškuos žaliuos,
 Kur penkeris metus varguos
 Prabuvē sūnīs dar gyvuojā.
 Ar ēgyjē, ar kovoje,
 Ar līdēnyje, ar dālaugmē
 Jie minī:
 Sventoji Lietuva.

Lietuva,
Paguodas šodniai palikai
Ir tiems, kur tikis, kad laikai
Prasvis ir grīš sūnūs namolei,
Kad nereiks kēsti, kaip lig šioliai,
Kad vēl galings ir tvirta
Bus
Sventoji Lietuva.

ŽUVUSIEMS PARTIZANAMS

S A B O G Y B O J E

Sužigo draugai,
Tik tu vienas likai
Budėti už laisvą šalies.
Aplinkui naktis,
Kaž kur staugis šėvisis,
Jc balsas kleikiai nuaidės.

Ir tyliai eini,
O širdyje meldi,
Ankščiūsiu kas sužgotą šalį,
Kaž priešų šiaurį,
Lyg tigrų alkany,
Jausmai vel atbasty užkalq.

Bet kas girdis tenai?
Tas būs, lokis vilkai.
Ne. Tai kraugerių gaujeskygiuoja.
Tu grįžti ramus,
Budini draugus
Ir pirmas prieš budelius stoji.

Ir buvo kova,
Tas mugviro galva,
Bet priešų tu daug nugalėjai.
Už laisvę laukų
Ir gintųjų namų
Gyvybę tu savo padėjai.

Semiega draugai,
Tik tu vienas likai
Biegoti už laisvę šalies.
Ilsėkis ramiai,
Pareigų atlikai,
Tavo vardas per amžius skambės.

ŽUVUSIAM ŽALČIUI

Tikruoja kelin, o sūnau, žygiavai
 Ir laisvą jaunutei Tėvynei nešei.
 Tikėjai: gyvensim laimingi visi,
 Nusviro galva ir jaunystė drąsi.
 Tik močia ir sesė prie kape nakčia,
 Atėjusios Tave lankyti paslepčia
 Byloja, kad laisvė ir laimė gyva,
 Iš lūpų jų veržiasi karščiausis malda.
 Jos meldžia be trūkio ir pailsių:
 -Suteik Jam, Viešpatie, smilgą atilsį.

Kartu ir aš verkiu su sese, mama
 Ir šaukiu: -Šaisiosios vergovės gana.
 Gana jau sudėta Tėvynei saku,
 Nebėra kuo džiaugtis - gyvenam bejauku.
 Prigėrusi kraujo šemelė šventa,
 Paplūkus lavonais Dubysa, Venta
 Vien šaukiasi keršto giliausiu balsu,
 To keršto, jaušiu, kad šaukiasi ir tu.
 Atkeršysim, prižadū. O! šiandien tiktai
 Suteik Jam, Viešpatie, smilgą atilsį.

UŽ ŽALIO SILO

Už Žalio Silo, už miškų,
 Ten brolių daugel užmūstų,
 Ir aš ten mūšiestas buvau,
 Gaila, kad jaunas prašuvau.

Jaunystėj! Eiti tai skaudu,
 Bet už Tėvynę nebaisu.
 Už brangų kraštą Lietuvos
 Negaila gyvybės savos.

O kai pavasaris ateis,
 Laukų gėlelės išsiskleis,
 Bet mano akys nematys
 Ir neteplaks mano širdis.

O kai pavasaris atbus,
 Manęs pasaulį neteibus,
 Tenai, bažnytkaimio laukuose,
 Namiai išsėsiuos aš kapuose.

Tu mano kapą aplarkyk,
 Lelijom, rožėm apsočink,
 Tik gailių ašarų neliek,
 Nes neprikelsi jau vistiek.

Ir te gyvuoja Lietuva,
 Visados linkama ir laisva.
 Aš ten išsėsiuos ant kapų,
 Nejausdamas žemiškų skausmų.

ŽIEMOS NAKTIS

Vieną šaltą žiemos naktelę
 Vėjelis pūtė taip tyliai,
 Nengios kelionėn partizanai &
 Drąsiejį mūsų sakalai.

Nėsulis švelniai glostė žemę
 Savo lengvučiais spinduliais,
 Tertus norėdamas sugrąžinti
 Brolius, valiuojančius keliais.

Valiavs linksmam msiteikę,
 Jų nebaugino ateitis,
 Nė vieno širdis nesuprato,
 Kad priekyje laukia jų mirtis.

Jis vos sodybą privašiuo,
 Pasiklido šūviai nuo namų,
 Suprato mūsų partizanai,
 Kad jis pakliuvo tarp priešų.

Aplink kuklosvaidžiai kvatojo
 Ir sklido aidas po laukus,
 Bėgiojo, slėpėsi partizanai,
 Ak, tas likimas koks baisus.

Štai krenta jaunas partizanas
 Ant žemės, sniegu apkiotos,
 Baltas veidelis mėlymoja
 Nuo žiaurių budelių rankos.

Palikęs vargetant motinėlę,
 Kamelių vietoj pelenus,
 Kovojo už laisvą tėviškėlės
 Butiką mirtį ir kapus.

Kai sušinos sena motulė,
 Jai akys ašarom paplūse,
 Kad, gindamas gietąją žemelę,
 Žuvo jos mylimas sūnus.

ZUVUSIAM TIGRUI

Kaip putinas raudonas,
 Kaip rožės vidurys,
 Filkas akis užmerkai,
 Užgeso šiburys.

Ant gatvės pamestas guli,
 Aplink kraujų klanai,
 Už laisvą, mielas broli,
 Kovoje tu žuvai.

-ukuoja vējas plaukus,
 Ne motīnos ranka.
 Pušinoja saulē veidā,
 Tarytum mylina.

Pilks akis užmerkoj,
 Nemāšusias sušros.
 Tu laisvės nesulaukai
 Jau niekad, niekadēs.

Nebemaras, kur kapas
 Nei tēvas, nei mīma,
 Jo nepasīs gēlynais
 Mergaitē mylina.

Lengvas pietu vējelis
 Tik smēlī, ten šarstys,
 Palinkēs baltas bērķas
 Tam pasakā sakys.

LIEKNOS PUŠYS

Ko palinko lieknos pušys,
 Ošianšios ramiel,
 Ko mutile sesiū dainos,
 Skambanšios liūdnei?

Ten, kur stovi sukšti mūrai,
 Juodi kamīnai,
 Mylinasis uš Tōvynā
 Žuvo anšīnai.

Ten pražuvo jo jaunystē
 Škaisti, nekaltā.
 Uš ištartā vienā lēdī,
 Žūsta Lietuva.

Kai suksinės javų varpos
 Lenkiasi šenyn,
 Fermužėli, surakinta
 Varo kareerin.

Lūdnas veidas jo sutinas
 Nuo suūgių baisių.
 Lūpos šnabžda: -Tėviškėle,
 Dėl tavęs kenčiu.

Neateis prie kapo močia,
 Žvakės neuždegs,
 Nė sesutė geltonkasa
 Kūną nepasės.

NAKTIES KOVA

Nemiel pušynas ošia,
 Tamai naktis aplink,
 Tiktai giesmė lakštutės
 Per slėnį tyliai slenk.

Tik staiga pasigirdo
 Šūviai iš miško gelmių,
 Tai užklupti šalinukai
 Činasi nuo priešų.

Aplinkui rūkas sklaidos,
 Jam netoli diena,
 Lūdnai giružė ošia,
 Šignakt buvo kova.

Visi narsiai kovoje,
 Tik vienas parkrūto,
 Nes žirdį kulka perverė
 Stribo nematyto.

Neatsis apraudoti
 Motulė jo sena,
 Nes pagrobė jo kūną
 Žiauri niekšo ranka.

Pagrobę jie nuvežė
 Jį kažkur toli,
 O kur jį palaidojo,
 Vien Dievas tešino.

KAD PAŽADINT GALĖTŲ

Užsigusi amžiams kas pažadint galėtų,
 Ir iš naujo įkvėpti gyvybę,
 Kuria žiaurus jam priešas muskyn.,
 Kas tą paslaptį giliai suprasti mokėtų?

Ir nekartą sau sielvartas dvasią pagausa,
 Kad neprašnaka kerpėtas kapas,
 Ar nukritęs ant jo geleivas lapas,
 Vėgražina kad niekas jaunystę jo jauną.

Užsigusi amžiams kad prikelti galėtų,
 Apie bočių apsakytą jis žali,
 Bet juk niekas prikelti negali,
 O kažin ir ar grįžti pas mus benorėtų?..

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or title.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text.

Fourth block of faint, illegible text.

Fifth block of faint, illegible text.

Sixth block of faint, illegible text.

Seventh block of faint, illegible text.

Eighth block of faint, illegible text.

A small, faint mark or stamp at the bottom left corner.

P A R T I Z A N A N S

PARTIZANANS

Tebūnīs laimīgi jūs žygių takai,
 Garbė jums, galiūnai, mūsų pūkuolai,
 Tik jūsų krūtinę trispaltė dar puošia,
 Tik jums dar gėražė lietuviška ošia.

Jūs pinatė laisvei gražiausią vainiką,
 Be baimės kapejat nagus bolševiko,
 Ir žemė senutė visai nedejuoja,
 Kur Vytį, lietuvis su savim nešioja.

Ten lūšta tie iltys plėšiko raudono,
 Kai jį jūsų kardas paguldo ant šono,
 Lietuvis ten gali gyventi ramiam,
 Nes nukirstos iltys nekanda daugiam.

Mažytis lopšely su miega ramiai,
 Juk jį nebegądin' raudoni vilkai,
 Klojime durtuvais nebada šiaudų,
 Ir kletys - aršode nekārsto grūdų.

Beieško kažko tai po lova, spintoje,
 Neskaito, ką "bucinės" parašė knygoje,
 Negali susėkti bažnyčioje kas eina,
 Kas traukia po kalnus lietuvišką daigną.

Kas meldžias prie kape Tėvynės sūnus,
 Kas klūpo po kryžium, maldaudams dangaus,
 Kad laisvę gražintų, mintų vergiją,
 Kad vėl rami būtų suvargus šmenija.

PARTIZANO BALDA

Išgelbék, Marija, paniekintą Lietuvą,
Sustiprink jėgas mūsų brolių išveštų,
Suteik stiprybės ir vilties kovoje,
Išgirski meldimą kovoj mirštančių.

Daug žūsta kalėjimuos žodžio ištroškę,
Daug miršta iš bado šisurinėj šaly,
Marija, išgirsk mūsų balsą meldimo,
Paguoski beraudančius, Ponia meili.

Pažvelki nuo sosto į verkiančią žemę,
Kiek ašarų, k auje ir sielvarte čia,
Te blaivomai debesyse bailsūs aptamę
Ir keliasi laisvei brangi Lietuva.

Palaimink, Marija, mūsų darbus ir žygius,
Te žemėje gimsta vienybė, taika,
Te mūsų kentėjus ir kranją praliejus
Gyvoje lietuvių tauta.

RUDENĖLIS LAIMINGAS

Ruduo, žalios miškas moliūdęs,
Rukrito gėlelių žiedai,
Po mūsų tėvynę, po brangią
Dar simūčia plėšikai rusai.

Mes miško klajūnai jau tapę.
Netekę kantrybės išvis,
Bet laisvei tikėt nenustokim,
Pakol neužmerkiam akis.

Ir gal rudenėlis laimingas,
Apmirę vosilkų žiedai,
Gal krintančios gėlės išgelbės
Ir būsim laisvi, kaip arai.

Grafi vasarėlė praėjo,
 Nuvyto gėlelių žiedai,
 Ne vienas akis jau užmerkė,
 Jį prislėgė šalti kapai.

Kurį jau žemėlė priglaudus,
 Tas yra laimingas tikrai,
 O mes ką sulauksim, nežinom:
 Gal kamėtos mus laukia tikrai.

Sunki partizano dalelė -
 Taip kalba jurginų žiedai,
 Gal jiems jau gyventi mairėdo,
 Gal juos jau vilioja kapai.

Ir mūsų kapai nevilioja,
 Kad taptų šalelė laisva,
 Kad laisvės sparnais suplasnotų
 Kentėjus ir verkus tauta.

SAKYK MAN, SENAS UOSI

Sakyk man, senas uosi,
 Ir tu, jaunasis kleve,
 Šiandieną kuo paguosi
 Tą liūdną kraštą savo.

Dėl ko tiek liūdi kryžiai
 Lenkūs ir pekeliūs,
 Ko broliai nesugrižta
 Dairuot šis vakarais.

Kas liūdesi, įpyne
 Į drobių juostų raštą,
 Dėl ko nieloj Tėvynėj
 Šiandien toks liūdnas kraštas.

Pravirko senas uosis
 Ir jam atsakė klevas,
 -Vadokitės, lietuviai,
 Iš priespaudos, nevalios,

JIE KERŠTO TRUKŠTA

Aplaidę gimtą kaimą,
 Išėjo vyti močmų svetį.
 Išėjo broliai septyni,
 Su šautuvais per petį.

Už išveiktus tėvus,
 Pralietą brolių kraują,
 Už sudegintas sodybas
 Širdys keršto reikalauja.

Tėvynės girios ir laukai
 Kovos dvasia jiems šviečia,
 Kraują paaruvus Lietuva
 Į keršto žygį kviečia.

Jie duonos kąsnio paskutinio
 Iš burnos išplėst neduos,
 Ir sesių kraičių pilnas akrynas
 Nuo burliokų jie atveduos.

Viršum juodų stogų
 Kraują mėmilis raudo,
 Mūrys iš septynių draugų
 Tuoį užakės už akrydų.

Ir sudrebėjo nakties tamsa,
 Širties šaukiam suklikus,
 Plieno megiantį krušą
 Nukrito ant galvų plėšikų.

Bet grižo jų tikrai šeši,
 Šėmė sidabrų pylė,
 Jų širdys kerštu degė,
 Už brolių meldės tyliai.

ČIA MŪSŲ ŽEMĖ

Kas pakelti gali klastą raudonųjų
 Ar pagydyt žaidę mirtiną šalies?
 Jeigu tau negaila laukų mairuotųjų,
 Vertas tu esi tik niekšingos mirties.

Anšiais juk lietuviai kovės dėl tėvynės
 Ir šiandien kovoja Lietuvos vaikai,
 Kad priešas netremtų brangiosios sostinės,
 Kad emšiams prašūtų raudoni vilkai.

Juk čia mūsų žemė. Čia Vytautas gynė
 Šalį nuo kryžuočių, nuo lenkų, rusų,
 Jis Lietuvos garbę plačiai išgarsino
 Ir pagirdė žirgą prie jūrų Juodų.

Rudens nuarintas medelis atbunda,
 Pavasaris vėl kai sugrižta gražus,
 Kai melsvaus skliautuose perkūnai sudunda,
 Kai trokštančią žemę pagirdo lietus.

Kelsis iš vergijos juk ir mes dar katės,
 Būdėliava paminsis ir būsim laisvi,
 Galėsia vėl grįžti prie palikto arklo
 Ramybės, ne keršto, tikrai trokšdami.

KIENO ŽINGONIAI

Kas pabels tamsią naktį į langą,
 Kiene žingoniai pavargę išlaimės?
 Gal vaišiuokliai nakties jau sukilo,
 O gal vėjas šalte rudens.

Gal dvasios, kur naktimis nerimsta,
 Pakaruokliose ramybė nesielia,
 Ne dvasios naktimis nerimstat,
 Tai žmonės su širdimi ir siela.

Kas išvarė jus į vidurnakties kelią,
 Kas uždėjo tą našią plieninę,
 Ar ne šydinčios šėmės šaukinas,
 Ar ne meilė brangiajai Tėvynei.

Ir regiu jus puikiais siluetais,
 O jaunystė nukastus veiduos,
 Kaip graži ir miela teji šėmė,
 Juk kraujas ir mirtis ją veduos.

Pasilieka draugai ir sergėlė
 Ir meilė jaunystės auginė,
 Aš matau jus išniekintus gatvėj,
 Su kravinu šaisda krūtinėj.

NARSIAMS PARTIZANAMS

Firmyn, narsieji partizanai,
 Už brangią šėmę mūsų autos,
 Daužykite priešus, kaip perkūnas,
 Nieks kelio jums nedrįs pastot.

Firmyn su ginklu mylimoju,
 Su karštygio dvasia širdy.
 Jūs būkit karštygiai kovoje,
 Granatų, kulku, sūkury.

Į priekį trisplovę iškėlę,
 Te smūsiu ji pas mus plėsdės,
 Koven prieš slibians raudonus,
 Dėl mūsų laisvės ir gartės.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or title.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text.

Fourth block of faint, illegible text.

Fifth block of faint, illegible text.

Sixth block of faint, illegible text.

Seventh block of faint, illegible text.

Eighth block of faint, illegible text.

A small, faint mark or stamp at the bottom left corner.

MOTINAI, BROLIUI, SESERII

SUGRIŠIU

Ašerom akysėis liūdesiu veide
 Paakutini, kartą pasakei sudie,
 Palinkėjai laimės tėviškėn sugrišti,
 Pažadėjai laukti grįžtančio kasdien.

Grišti pažadėjau, jei tai leistų Dievas,
 Grišti, nes tikiuosi, kad myli mane.
 Vakarais, kai meldžiu visuomet kartoju:
 -Grišiu, mano miela, grišiu pas tave.

Bepernešiu grįždama tau brangių karolių,
 Bepernešiu sukco nė brangių šilkų.
 Jų, šinau, nelauki, tik išvien meldiesi,
 Kad greičiau sugrišėsimu-tau vienai ilgu.

Tau parnešiu, brangi, dovaną didžiausią,
 Kurios, šinau trokšti ir visi, ir tu,
 Dovanų parnešiu laisvę, laisvę brangią,
 Tuomet ir tu džiaugsiess su visais kartu.

Tuomet tikras džiaugsmas suklydės Tėvynėj,
 Džiaugsimės ir mudu jau abu kartu,
 Tuomet pasakysiu tave, brangi, myliu,
 Kada nematysiu ašerų karšių.

Merandok, mašyte, ir tik vien telauki,
 Veikiai, grišiu veikiai pas tave tenai,
 Kur Dubysa tyliai į krantus šnarena,
 Kur taip ilga laukti likusiai vienai.

PASAKYK, DUBYSA

Pasakyk, Dubysa, motinėle upių,
 Ke taip susimąstius, ke tokia liūdna,
 Ke palinkęs beržas tavo slėnyj supas,
 Besiskųsdams savo - vergdienės dalis.

Pasakyk, ke sesė vakarais daržely
 Nedainuoja dainą taip, kaip kitados,
 Ke dangiau palinko pakely smūtkelis,
 Nebečiulba paukščiai tavo krūmynuos.

Pasakyk, ke močia randa vis parymus
 Ant seklyčios langu, šifur be pėliovos,
 Kodėl neišsina brolis į eriną
 Arti ir vis versti vagą po vagas.

Tyli tu, beždė, lyg volų granitas,
 Neišklauši žodžio, nesakysi tu,
 Tu sena, pavargus, lyg gėlė nuvytus,
 Tik dejuoji, liūdi su visais kartu.

Atsibusk, Dubysa, matos rytas sušta,
 Kelkis su pirmaisiais, pasidžiūski juo,
 Tuomet tik krūtinėj susmažės tau akusmas
 Tuomet palengvės sunki tavo dalis.

NEVERKI, SESĖ

Neverki, sesė, savo brolių,
 Nors jų lūpas mirtis palies,
 Jei jie tau nestoės karolių
 Iš juodo Sibiro šalies.

Iš tos šalies, kur vysta gėlės,
 Kur niekad neskauba daina,
 Kur ašaras, kamčias sugėrus
 Valtoja šonė alkona.

Negrįši, brangus broleli,
 Tėvynė vis minės tave,
 Negrįši, nors šalelė
 Bus laisva.

Sesutę meilias pabučiavęs
 Ir sursminęs palikai,
 Mums laisvą iškovot šedėjai,
 Per anksti mirtį sutikai.

Verkia čiobrelis ir ramunė,
 Aidas kartoja pasilicis,
 Sugavę budeliai šisurįgi
 Negrįšti tėviškėn neleis.

Tave išvežę jie kankino,
 Kankino, Dieve o brangus,
 Kaudonon rošėm keliai žydi
 Ir žvaigždėm prašiasi dangus.

Muvyto gėlės jau daržely,
 Gelsvi muvyto jasminali,
 Tave, kovojanti už laisvą,
 Tave minėsim amžinai.

NERAUDOKI, MOTINĖLE

Neraudoki, motinėle,
 Neveitoki, jei sūnus,
 Gindams laisvą tėviškėlės,
 Rastų mirtį ir kapus.

Tu nelaukyki sau rankų
 Tik maldoje vakarais
 Pasimeisk už tuos, kur laisvą
 Neša karštygių keliais.

Kukankinta, užkremta,
 Gilios raukšlės veiduose,
 Bet šinnu, vis tebemyli
 Tėviškėlį ir mane.

Sermdok, brangi masyte,
 Laukta laisvė jau arti,
 Laimins Dievas mūsų žygius,
 Vieši šisiz - liks kiti.

P R I S I M E N A

Prisimena dar dienos kūdikystės,
 Taip šviesios, taip malonios, taip nekaltos,
 Prisimena žalia kalėdinė eglutė
 Ir uždengtas lininis drobė kūčių stalas
 (Daltas.

O Dieve, kaip gi linkama buvo ten:
 Tėvelis laukėdavo balta Dievo daena,
 Balindavo visam mažųjų būriui,
 Galvodavau tada, kad vaišės šitos būt kas-
 (dien.

Ir ko nebuvo tam didžiajam baliui?
 Uogučių, grybų, riestainėlių įmantrausių,
 Pyrago, iškeptų kuvų, šliužukų
 Ir sriubos, kurią vadindavome "susys".

Kucmet pavaišę iki soties
 Sukildavom dėkoti visagaliumi.
 Motulė man, nemokančiam šegnotis,
 Padėdavo pakelt rankutę lig kakteleis.

.....
 Bet tai paliko, lyg sapnai,
 Lyg pasaka iš šimtmečio senelio,
 Nebėra tu visų, kur kartu dainagės,
 Kita linkme pasuko jujų kelias.

Tėveli, Sibiran išvarė,
 Sesutės jau daug met kalėjimo rūsiuos,
 Taip, Dingę, dingę laimė kūdikystės
 Berūpeastingos, laimingos, šviesios.

DAUG SKAUSMO Į ŠIRDĮ

Lije ir prilijo daug skausmo į širdį
 Vasaros gegužės tyliasis vakaras,
 O tenai nūaugęs, gal iš nuobodumo,
 Ilgėsys į širdį verkėsi giliai.

Ak, atminti tą laiką, kai pas taveėjau,
 Kukavo gegutė tyliasis vakaras,
 Kada mano širdis vien tave mylėjo,
 Bet aš netikėjau, jog meilė prasis.

Netekai tu broliu, mylimo bernelio,
 Vien širdelę skauda, lietuvaitė, tau.
 Verkė, gailiai verkė daržely rūtelės
 Ir tu vieniša tuomet palikai.

Ir atėjo laikas, kad likimas skyrė
 Tave, mergužele, turėjan palikt,
 Reikia iškeliauti į miškus šaliuosius
 Ir jaunystės dienas tenai palydėt.

Mutilo vejelio pasakų klauzytis
 Partizano kapas, gūžolas puikus,
 Žiedas melavo lino puošė vainikėli,
 Remdoje likimas lietuvio sunkus.

Man supylė kopa, go lieknais barželišais,
 Guliu aš be karsto šenelėj juodej,
 Ir žiaurus likimas manęs negailėjo,
 Tave šydries akys daugiam nevilios.

JAUJA SESĖ

Jauja sesė sat grėbio parymus,
 Dobilėliai taip kvėpia lankoj,
 Laisvės ilgėsis dainą dainuoja,
 Kai šygiuoje lietuvių kovon.

Jos darbelyje rėtos šalinoja,
 Prie upelio lakūtutė tyliai
 Laisvės ilgėsis dainą dainuoja,
 Partizanus ramina drąsiai.

Jie išėjo tėvynei parnešti
 Laisvę brangią, kaip žiedas lankoj,
 Kad galėtų vėl rėtos šalinti,
 Kad daina vėl akambėtų laisvai.

Bet mes tikime ateitį ramią,
 Greit nutils ir patrankų aidai,
 Ir baltutė ramunė prie kelio
 Tam šydės ir šyposis laisvai.

SODIE, BROLIAI IR SESUTĖS

Sodie, broliai ir sesutės,
 Ir jume, mieli draugai,
 Aš eisiu į šalią girušką,
 Priglausias galvą aš tenai.

Šalia eglutė plačiašakė
 Priglaus, kaip mama namose,
 Ir sauges ji mane nuo priešo
 Paslėpus savo šakose.

Drąsiai kovoja už Tėvybę,
 Už save mylimas draugas,
 Gulka pervėrė jam krūtinę,
 Skiriasi nuo savo draugų.

Paguldē mano ant rinkelēs,
 MKVD šaukē valio,
 Nepašins manas motinēlē,-
 Ant mano veido daug krauju.

Keleliu ējo mergužēlē
 Taip nušminas ir lūdnas,
 Nobesiglaus prie jo krūtīnēs,
 Nes iš jo meilē išplešta.

VAKARAS VĒLYVAS

Tai buve vakaras vēlyvas,
 Laukuse snaudē tamsuna,
 I šaliq, vīenišq sedyba,
 Lyg vorai, slinko MKVD.

Kranjo ištroskq akys žvilga,
 Jū lūpose skamba keikšanai,
 Jie Stalino idējq vykdo,
 Išanclēti budelio vaikai.

Mamos motulq senq rado,
 Sūnelis šuvqs priēš metus,
 O tēvas, sedyba spleidqs,
 Išejo gint šalīus laukus.

I tūšq priēšai šarkīnai siuto,
 Ieškojo tēve ir sūnans,
 Motulq stundē, buožēms mušē,
 Kol jī suklupe prie kryšiaus.

Tylq išardē skardus šūvis,
 Atodūsis senos nočiutēs,
 Patenkinti auka nekalta,
 Palīko budeliiai pirkutq.

MOTINAI

Motulė prie loššelio
 Budėjo per naktis,
 Jos meilė prie vaikelio
 Niekas neišskys.

Atėjo bolševikai,
 Išvarė iš namų
 Sūnelį, kur augino
 Ir vargo daug naktų.

Ir išvežė jį toli
 Į Azijos gelmes,
 Kur staugia stepių vėjai
 Ir niekas nesuras.

Ir veltui motinėle
 Suklupusi raudo,
 Kas laisvę girdoms žuvo,
 Negriš tas niekadės.

SKAUDU

Kažin ar grįšiu aš pas tave,
 Praėjus vasaros šiedams,
 O gal likimas išbrauks mane,
 Bebrėkstant laisvės spinduliams.

Padangių vieškeliais plačiaisiais
 Sugrišę paukščiai suks lizdus,
 Tik man, orolini žaliųjų girių,
 Sugrišt pas ką kažin ar bus.

Klajosiu lyg pažentas paukštis
 Be gimto lizdo ir namų,
 Ir kelio laisvės vis ieškosiu,
 O rasiu jį - tvirtai tikin.

NEBELAUK MANĒS PĒRĪ KĒLIŅI

Tu nebelauk manĒs pĒrĪ kĒliŅi,
 Aš nebegrišĪn, tu ĪlĪnĪ,
 Juk supranti, kokiŅ man dāliŅ,
 Daimoĵa plieno grandinai.

Īis aiŅos kreuĵu ĪrātytoŅ,
 Īik varĵo pāskom grandioŅ,
 Īaigi, nebelauk manĒs kas rytes
 Ir nesipreuski n aron.

Tos ašaros - niekai ant Ņemēs,
 Kai krinta kreuĵas Īš Īaindĵ,
 Kada prašvis dangus aptemĵs,
 Nebus jau mĪsu gal visu.

Begriš pavasaris pas manĵ,
 O jei ir griš, nebun manĵ,
 Uš vētrĵ nos jaunytāĵ Īūšim,
 Uš vētroĵ akambānāšas dainas.

SUMŠĪKĪN BAKAIŅIS

SumšĪkĪn bakalus, drāngai,
 Gyvenāis juk nos neilĵai,
 Īiendienĵ Īis daimoĵam nos,
 O ryt gal ant gatvēs pānos.

Mergaitē, āmek lĪpas greiĪāiu,
 Aš saldĵ buēkĵ siŅšiu tau,
 Buēnosiu lĪpas ir akis
 Ir liks tau mašims atmintis.

SumšĪkĪn bakalus, drāngai,
 Īeke aplink siendāis, lyĵ vilkai,
 Ir šūvis vienas, du ar trys,
 Lavonas kris, kaip pagalyš.

Išgerkia, išgerkia alaus,
 Oai dangiau pas mus jis neplauks,
 Ir jo puša jau negalvins,
 Kai vartai mūsų šis drįskys.

Sudaužkin, broliai, bakalus,
 Nes vakaras artį tamsus,
 Oai paskutinį bučkį tau,
 Mergaitė, tau sudis kakas.

Pakelkia bakalus ankštyn,
 Nes laisvės rytas jau artį,
 Kurie išlikimo gyvi,
 Plauka mūsų alutis upėmis.

ŽYGIO DAINA

Merimstantis smuikas pravirksta tempo-
 Ir nuskauba Žygio dainą, (je
 O tu nežinojai ir tu nežinojai,
 Ko verkis motulė sena.

Žaliajame kaimo užango tryš sūnūs,
 Tryš sūnūs - tvirti gūneliai,
 Išėjo jie ginti tėvynę nuo rusų,
 Kovoje ir gynė martsiai.

Vienlangtį trebelįj vien sukas ratelis
 Ir algerais skamba malda.
 Neverk, motinėle, prie klevo vartelių,
 Tryš sūnūs negrįš niekada.

Vagon išvagosas jos veidas norimsta,
 Veltui tu li. Ising turi.
 Vienas šuve surviliškųj, antros širvin-
 O trečias šeliam pamišky. (tuos,

KALINIAUS, TRENTINIAUS

LAIŠVĖS REIKŠMS

Sušvilpė rūšiai laukiniai vėjai
 Ir sniego pūgos siato sukštai.
 Liūdnei užtraukė dainą, vešėjai
 Ir užsiūniavo kažką, liūdnei.

Šarpu ristieji kelią pašinę
 Stačiai į šisurę neša mane.
 Liki tu sveika, brangi gintine,
 Tarp žalių medžių žaliam sode.

Mane daboja, lyg koks erelis,
 Lūpas sudisapęs gūdas nuolūmus.
 Toli girdėtis skamba varpelis,
 Lyg laidotuvių šenklos baisus.

Rankes sukaltos, ginklo netekęs,
 Liūdnei priteimo man švilgesys,
 Ir tu jaunyste, rausvesniu veidu,
 Jam tavo Sibir's greit užgesys.

Sudie per smėius, sena bakūše,
 Balsas gegutės vyšnių sode,
 Ir tu, sergele mano jaunoji,
 Jam ne atysiu tavęs, oi ne.

Fančiai jau krinta, leiskit prie ginklo,
 Leiskit į kovą dar kartą stot,
 Brangią laisvumą, tėvelių garbę
 Aš pamokysiu, kaip reik saugot.

K A L Ē D O S

Kalēdos, kalēdos - suskamba varpai,
 Per ženg kalisauja naujiena,
 Fraškinu gins šinis ta mirtinga ne viens,
 Ir dšingais tikrieji vaikai.

Pasieks ji ir jus, kankiniai ištrentieji,
 Nes ašdas galingsai plėtojas,
 Paminate spaudžiančias vargas po kojų,
 Pakelkite galvas pirmieji.

Bevalgyait kūčių jaukutėj šeimoj,
 Kelaukit baltutės plotkelės,
 Neburkite lainės, kur suks jūsų kelias,
 Paskandę bekrastėj minioj.

Bet grįšit, sugrįšit, tikėkit tvirtai
 Ir jau per antrosias Kalēdas,
 Pasmirę visus vargas, bėdas,
 Bevalgyait šuolis laisvai.

I Š V A R Ė

Mašiau aš tą sykį beržas pravirko,
 Palinkęs pakely...
 Kai būrelis jie iš gintinės
 Buvo tremiami.

Palinkę, skausmas jų skyse,
 Ir kerštas, lyg ugnis.
 Sudis kartojo jies gintinės pušys
 Ir motina, suklupusi kely.

Mašiau aš, daugel jų išvarė
 Dulketu tėviškės keliu,
 Jie nedėjavo, nėverkė, bet tyliai kentė,
 O kerštas brando giliai širdyse.

Jie nedejavo, su daina išėjo,
Lietuviška daina suvirpino laukus,
Keršto troškimas davė valią,
Jie keršys už save ir už tėvus šilas.

Mėjo jie. Mėjo ir pranyko
Tulkėtam tėviškės kely,
Lietuviška daina, laukus suvirpinus,
Sustingo motinos širdy.

Mėjo jie, laukus užklejo tamsius,
Tik gailiai verkė tėviškės beržai niglo-
Ir motina sena, skausme sustingus, (je,
Maldos žodžius tyliai kartojo.

TRENTINIO SKUNDAS

Kai ganta pavasarį kvėpėjo
Ir dabino medžiai žalumą,
Tik likimas manęs negailėjo
Ir atskyrė mane nuo draugų.

Bet nuo likimo man nepasislėpti,
Nes jis nemoka gailėti ir tylėti.
Vienus jis myli, šypsos paslapčia,
Kitus smerkia vargu ir kančia.

Kai tėvynėj šydė gražios gėlės
Ir danguje gieda vėveriai,
Prieš akis geltonas šibigų smėlis
Ir pušaitės linguoja liūdnai.

Bet n o likimo man nepasislėpti,
Nes jis nemoka gailėti ir tylėti,
Vienus jis myli, šypsos paslapčia,
Kitus smerkia vargu ir kančia.

Pradėjiau aš jauną širdies meilę,
 Nebėra man gražių jaunų.
 Vien tik vargo raukšlės mano veide,
 Atminimai laisvuosiu laikų.

Bet aš likimo man nepasislėpti,
 Nes jis nemoka gailėti ir tylėti,
 Vienus jis myli, šypsos paslapčia,
 Kitus smerkia vargu ir kančia.

NEKLAUSK, KO VYSTA MANO VEIDAS

Neklausk, ko vysta mano veidas
 Tarp mūsų sienų keturių.
 Aš nematau, kai saulė leidžias,
 Negirdžiu giemzių vyturių.

Aš nematau šaliųj lankeleėj
 Valinėjant brolių pradalgijų,
 Negirdžiu aš lietuvių brolių,
 Dainuojančių laisvų dainų.

Reikės važiuoti už Uralo
 Trentinių brolių apsenkūt,
 O gal už tolimo Baikalo
 Snieguose kasulų paguldyt.

Nuo rūsėjų švilgsnių akys žaista,
 Ansys apkurto nuo keiksmų.
 Už tave, brangioji Tėvyne,
 Kentėt ir mirti yra smagu.

R A U D O N I E S I E N S

GANA VERGŪT

Gana vergut ir kančias kęst,
 Šventoji tėvų žeme,
 Šviesus, skaistesnis rytas gema,
 Privalom jam jėgas pašvęst.

Pakylkit, kas apsnūdę dar,
 Nematot laisvės švintant,
 Skubėkit švento darbo intis
 Ir nebe ryt, bet jau dabar.

Žinokite ir jūs, vilkai,
 Niekiojusieji kraštą,
 Gražinsim jums vergovės našta,
 Gailesitės darą paikai.

Jūs bailūs, kaip avių banda,
 Todėl, kad plėšt temokat,
 Jūs patys nieko nesavokiat, -
 Tai Dievo skirta jums banda.

Apsišarvavę lig dantų,
 Vien kraują tekviepuojat,
 Kelius lavonais nuakiojate,
 Kas gyvi - pykstate ant jų.

Iškleidę kravinus nagus,
 Naujų sunkų belaukiat,
 Kaip šakalai tyruose kaukiat,
 Našimūdomi naujus kraštus.

Ir negalvokit, kad tauta
 Atleis jums antrą kartą,
 Suspėsime visus iškart,
 Ten - jūs uždirtieji vieta.

STRIBAS KAINA

Stribas per miestą repliojo,
 Vaikai juoku netrivojo,
 Mergos sustojo žiūri,
 Ant pečių "kačergą" turi.

Šimdu ryšiu apaijusęs,
 Snargliai kyšo iš panosės,
 Kreivos klumpės kreivai krypta,
 Stribai ant "banditų" pyksta.

Jei koks išgana pasakė,
 Kad kelius "banditus" matė,
 Šoko lygiui pasirengę,
 Iš panosės snargliai lenda.

Ir į kainą iškeliavo,
 Uostinėjo, šnipinėjo,
 Stalčius, spintas lupinėjo
 Ir "banditų" ieškinėjo.

Kai tik šalininkas nemato,
 Tuej prie dešrų prisistato,
 Kai pavarto dešrą riebią,
 Viens po kito visi griebia.

Ten už miško, už alksnyne,
 Minia stribų susirinko,
 Vieną šautuvą turėjo,
 Miškan jie šaukrai šūrojo.

Tuoį netrukus mūs vyrakai
 Napila perą sribukų,
 Stribai užmušti vėpsojo,
 Pavogta dešra kyšojo.

Ir ateina sribas kėdas,
 Automatas ant pečių,
 Duonos plutų išikandęs,
 "Euože", duoki lašinių.

Vieno brička, kito ratel,
 Moga ši... penki metal,
 Tai tarybinis vežimas,
 Atvažiuoja komjaunimas.

Stribai guli ant vežimo,
 Filnos kelnės komjaunime,
 Šai jie kojas pakilnos,
 Komjaunimas išbėgios.

MERGAITĖS LIETUVAITĖS

Mūs mergaitės lietuvaitės
 Prie rusų kabinas,
 Negerbingą vardą gauna:
 Katiušos vadinas.

Paniekina josios garbę
 Lietuvos tėvynės,
 Kurios komą rusai mindo,
 Lietuvius kankina.

Jos pamato leitenantas,
 Paskui juos sekioja,
 Antpečiai jų popieriniai
 Katiušas vilioja.

Sienka dienos liūdesingos,
Bet jos nesupranta,
Kai tik rusams atsibosta,
Jos su jais ir trankos.

Negalvokit, kad Tėvynėj
Visuomet bus šiukšlių,
Jūs, Lietuvoj brėkstant laisvei,
Išvysia su rusais.

J I K Ė L S I S

Negalvokit jūs, ji vergė jums nebūs
Ir parblekšta po jūsų kojom neužmigs,
Senulenks ji savo šilą galvą,
Jūsų šunyčiai jos žemėje nemis.

Jūs, Stalino vaikai-jai mažiūs priešai,
Išplėšit iš jos kūno sėmus ir dukras,
Kraują ir ašaras upes patvindit,
Iš sesių skrynių išvogit drobės, skaras.

Kravinom rankom jai akis išlupti merit,
Išplėšit jai širdį, duonos kąsnį iš burnos,
Bet ji, kaip nuo žvėrių, nuo jūsų ginas
Ir rankų nemleis, kai nelaimės kovos.

Kovą sušros' ji gimė, vergo ir kovojo,
Kovos dabar, kai jūsų nesatys,
Tada vers tiesią vėgą vėl artejan,
Kai jūsų kūnai raistuosė kirvys.

Prieš jus ji ir dabar nesilenkia
Ir išvešt sūnų Sibiran veduos.
Į šiaurį kovą, kaip motina mus šaukia,
Ir tikėt, kaip motina, savo sūmus vaduos.

KOMJAUNUOLIŲ SUSIRINKIMAS

Virmininkas su kumėdiu stalą daužo,
 Kiliniai uragia, dantimis kalens,
 Stribas automato gaiduką laužo,
 Girtas partorgas pė suolu stena.

Mergos į kampus salindą klykia,
 "Iepliai po kiemą purviną braido,
 Keliatas driskių patvėry mykia
 Slykščiausius šodžius laukine gaida.

Visur jiems tamsu, visur jiems juoda,
 Visur juos šmėklos kažkokios seka,
 Net ir miegoti ramiai neduoda:
 -Tu esi vagis, į susį sako.

Tiek tiek nutildęs vaikų būrį,
 Vadovas kviečia ramiai klausytis,
 Jis jiems pranešti šiandieną turi,
 Kaip stalinizme reikia mokytis.

Stalin'as juk sako, kad žmogus buvo
 Afrikos džiunglių gorilos brolis,
 Ir jo sėdynėj dar nenudžiūvo
 Protėvių ženklas - uodegos odis.

O biologija visai netokia,
 Kaip ją kad aiškin ten pas fašistus,
 Mūsų Lisenko išvest išmokė
 Atrankos būdu tik komunistus.

Už tai mums tėvas - dėdė gorilas
 Liepė Lisenkai Tarybų žmones
 Visus suverti ant Kremliaus ylos,
 Visus paversti tik į beždžiones.

Tada ir rūbų nereiks nešioti,
Nereiks vargti dėl duonos kasnio,
Stalino vaikai vaikščios plaukuoti,
Mus uodagonis jie sau per šonus.

„Duos išmekins tik žolę esti,
Arba nuo medžių šievę nugriaušti,
O smamonis guolį ištiesti
Ir ten per dienas ir naktis snausti.

Tada tik būsim mes komunistai
Ir visi lygūs tarpe besdžionių,
Likę be darbo mūsų čekistai
Galės eit paklon kurstyt šetonų.

Ten velnių, velnių, nuvers mus sosto,
Sukels jų tarpe kovą be galo,
Užmuš tuos velnius, ką sielos glosto,
Ir jas neįmet į karštą smalą.

KETURI VĖJAI

Menorim mes vėjų rytų,
Menorim pajust kraujo kvapą,
Tanioga jisai ant ledinių krantų
Ne draugu, bet kraugeriu tapęs.

O šiaurys kai pragysta klaukiai,
Buncėša šydinčias, mylimas vasaras,
Krinta, krinta sniegulės laukuos,
Lyg susalusias trentinio ašaros.

Ir vėjas, nuo Baltijos pūtas,
Mus prisena kraštą žmogėdrų,
Tas vėjas nuo jūrų lengvutis
Teatneša slykumą žuvėdrų.

Menorim mes vėjų pietų,
 Jie mus širdį išplėšė ir laikė,
 Vilniaus kalnelius pripustė kapų,
 Tik metų ten daužės peklaikę.

Menorime vėjų šaltų,
 Ilgai jie mus geirino, pūtė,
 Menorim valdovų jokių,
 Mes norim tik savo amulutes.

KUR YRA PEKLA ?

Kalba senas, kalba jaunas,
 Kur yra pekla,
 Kad gi juodas, senas velnias
 Ir smalos bačka.

Ar žinai tu, sielas broli,
 Kur yra pekla? -
 Ten kur Kremlius, raudens Stalins
 Ir čekos gauja.

Ten išskyrus tiktai žydus
 Vargsta žmonija,
 Išbadėjus ir mąsturdus
 Alkana miria.

Dirba, plūša po kolchozus
 Per dienas, naktis,
 Jei susirg's nemuolina,
 Čekų pamatys.

Ir pakliuvus į tą peklą,
 Tada amulai
 Foska, trata,
 Ten yra pekla.

Licipierius senas Stalins,
 O sribai velniai,
 Ir dabar tu, mielas broli,
 Kur pekla šinai.

Ten, kur slepias NVE,
 Kur sribai - velniai,
 Tenai verda kančių bakšes
 Visad, nuclatai.

Jei paklištum, mielas broli,
 Tu į jų nagus,
 Kur retai kas teišeina
 Pugaivis žmogus.

Jei į laivą kas išeina -
 Atsitiktinai,
 Kaveik visus nukankina
 Tenai mirtinai.

Kai sugrius tas Eišurus Kremlius
 Ir prašūs čeka,
 Tada pasakas tik kursim,
 Kur buvo pekla.

PARLYDUSIŲ SŪNUI

Lietuvos sūneli,
 Tur būt, proto stigo,
 Kad, palikęs arklą,
 Moveis kurpes stribo.

Ar negesai buvo
 Lietuvoj gyventi,
 Bėru širgelių
 Žemelę parenti,

Kad pas atėjūmus
 prieglaudes ieškojai,
 Ir kartu su jais
 Mūs kraštą teriojai.

Ar negirdi klykamo
 Mažų kūdikėlių,
 Vežamų Sibiran
 Senų motinėlių.

Net širdis plieninė
 To viso negirdi,
 Velniui parsidavęs,
 Velniui tu ir širbi.

Net ateis diena
 Staugsi, tu kaip šuo,
 Ir ašaras liesi,
 Lyg vėlyvs rušuo.

STRIBO UNIFORMA

Ant lietuviškos skūros
 Rusiška vatinka:
 Tokia graži uniforma
 Tik stribukui tinka.

Tu Lietuva, tu mano, tu brangi Tėvyne,
 O ta Rusija prakeikta, išgamy gintinė.

Galvą prošia stribukui
 Kepurė plušuota,
 Mintakvėdė vatinkėlė,
 Utelė kuprota.

Tu Lietuva, tu mano, tu brangi Tėvyne,
 O ta Rusija prakeikta, išgamy gintinė.

Džiaugias mūsų stribukas
Pateliasis angliškais,
Antais kojas apvyniotas,
O klynas išdriskęs.

Tu Lietuva, tu mano, tu brangi Tėvyne,
O ta Rusija prakeikta, išgama, gintinė.

Kas tam stribui pasidarė,
Perkūnėlis šino,
Gal atliūso koksai varžtas
Aš trauko sprandžina.

Tu Lietuva, tu mano, tu brangi Tėvyne,
O ta Rusija prakeikta išgama, gintinė.

KOVOS KELIU ŽENGIANT

DAINŲ IR EILĖRAŠČIŲ RINKINYS

VIII d.

Iš kovų su bolševikais
1945-49 m.m.

MAIRONIO leidinys

Būstinė - - - - - 1949.

Ir garbins Tave ne vien dainiai ir sūnūs
Kur ilsis milžinkapiuos tapę galiūnais,
Bet priešai ir tie, tavo garbę pažinę
Nedrīs jau Taveš surakinti grandinėm.

S. Zobarskas

T Ē V Y N B I

PARTIZANŪ DAINA

Tēvyne, brangioji šalele,
Kodēl tu taip vargsti, kodēl?
Kam krauju aplaistyā keliā,
Mes turim matyti ir vēl.

Kam sunkiā benamiū dalužē,
Paakyrei tu save vaikas,
Mums liko vien tamsi giružē,
Mes broļiai svyrnokliems bērēms.

Kai audros īsiutusios kaukia
Ir drāške bērēliū lapus,
Giružē ī kovā mus šaukia,
ī kovā nē save nšaus.

Mes einam, kur sesē dejuoja
Prie kapo broļelio brangaus,
Kur močia iš skausmo vaičioja,
Belaukdama savo sūnāus.

Lietutis mums veidā masgojs,
Vėjelis nušluosto akis,
Tamsioji naktelē globoja,
Aptendžiūsi priešni duris.

Kai miegas pas save vilioja
Ir spūdiis klakstienas kietai,
Pievelē paguldžiūus uškloja
Sidabre lašeliais šaltai.

Jei kartais kam tenka pašvesti
 Gyvybę, už tave, Tėvyne,
 Tą priešas įsako pažesti
 Ant gatvės giliamoje purvyne.

Jį spardo ten niekšai ginkluoti
 Ir rūbų sudraško visai,
 O nektį, nagai jų kraujuoti
 Užkapote šį kūną slaptai.

Mus priešas pas save vilioja
 Ir kviečia tave jis pažest,
 Jis žada "raudonąjį rojų"
 Visame pasaulyje įvest.

Bet mes tave, brangi močiute,
 Prisiekiam mylėti karštai,
 Nors būtų ir lenta prašūti,
 Mes liksim tavo vaikai.

TAU, TĖVYNE

Visos jėgos tau, Tėvyne,
 Visos sukos tau ir mes,
 Pasirengusios, rinktinės
 Eiti Lietuvos šeimoms.

Švelk, broliau, drąsiai į priekį,
 Saulė tau nenusileis,
 Neuždraus tau eiti niekas
 Vado vedamais keliais.

Jungas tebeslėg' Lietuvį,
 Priešas laimę nor' sudraust,
 Karštygiai dėl laisvės šuvo,
 Dabar reik budėti mums.

Kančios ugdo mūsų galią,
 Kovos grūdina jėgas,
 Partizano meilė šaliai
 Kol jis gyvas, neužges.

Įšiebtam krūtinei viltį,
 Stosim su ginklu greta,
 Kad Tėvynė mūsų keltų
 Nepriklausomą, tvirtą.

MES TROKŠTAME LAISVĖS

Tėvynė, tu prisilėgta rankos "svečių",
 Globeta tik lauko smūtkelių,
 Su našta vis sunkia ant savo pečių
 Į laisvę tu ieškai sau kelio.

Kas priespaudos pančių nedrįsta numes-
 Tas laisvas niekuomet nebūs, (ti,
 Kas leidžias, lyg vergas, kankinti, užmušti,
 Aršiasius neprietelis mūs.

Barvuoti menkai, bet gi drąsūs, vieningi:
 Viens - už visus, o visi - už visą,
 Nebijom nė mirti už laisvę tėvų,
 Vergijs mums baisi šiandieną.

Rašumo neranda možmieji plėšikai,
 Jie bijo, jie dreba prieš mus.
 Į laisvę gi broliai, šalin apgavikai,
 Vedą į klaidingus kelius.

Mes trokštame laisvės, už laisvę kovojam,
 Už laisvę Tėvynės brangios,
 Negailinės nieko ir viską aukojam,
 Laimėt ar negriūt iš kovos.

TĖVYNĖS MELNĖ

Laukuose tamsu, vėjas ūžia,
Jis baldos palangon bailiai,
Mergytė bėge tuoj prie langų,
Svajojosi: atėjo jusiai.

Bet ne. Ji smarkiai apsiriko,
Tai vėjas dūko po langų,
O broliai mūsų partizanai
Kovojo už tai, kas brangu.

Tėvyne, gint mes pasiryšę,
Keturim laiko nė atseit
Paguost motutę senąsivėlę,
Mergyte, tavo aplankyt.

Kovot nebaisu už Tėvyne,
Už šventą žemę Lietuvos,
Tėvai ir protėviai ją gynė,
Privalom mes gint laisvę jos.

Vistiek mes laisvę iškovosim,
Greit suskambės laisva daina,
Tėvyne brangi, prisikeliai,
Kontėt ir vargt tau bus gane.

L I E T U V A I

Melnišk, o Lietuva brangi, oji,
Tu laikinai vergė likai,
Vieningai, drąsiai tavo gina
Partizanai - tavo vaikai.

Tavo vaikai - didvyrių siniai
Dėl tavęs mirti nebijos,
Tavo vaikai - šiedai jaunieji
Gina brangų vardą Lietuvos.

Per amžius tu buvai garbinga
 Ir ta garbė neturi būt,
 Nors kraujo daug reikės pralieti,
 Bet Lietuva laisva tūr būt.

Skambės per amžius padavimai,
 Kad lietuviui moka mylėt
 Tėvynę savo tokią brangią,
 Dėl jos negaili kraują liet.

Ir vėl, Tėvyne, tu šydėsi,
 Kaip ta lelija po langais,
 Lyg iš mirties tu prisikėlus
 Gerėsis su savais vaikais.

D A I N A

Ateina jiems grubekas kelias
 Apstu duobių ir dinamito,
 Kulkesvaidžiai, kaip šunės, skalija
 Ir nēr jėgos juos nuramint.

Regiu iš tolo juos ateinant,
 Gaisrai skruostus rausvai nuspalvins,
 Palydi kruvinos karių dievaičio dainos
 Ir patrenkes palydi salvės.

Pasaulio šyps na klaiki ir rūsti,
 Nerimsta maries nuo krašto iki krašto.
 Ateina jie. Salimais cina rūpestis,
 Ką Lietuvai Tėvynei, ką atnešti.

Bet Vilniaus bokštose naują saulę regim
 Ir didžią dainą ryštusės pastoti,
 Krito pikta musija ragana,
 Tai kas dar kelią mums išdris pastoti.

Turin ginklą, troškiną ir drąsą,
 O delne atėitį savos tautos,
 Tad ir sakom: - O Lietuva Tėvyne,
 Tu niekad jam iš skausmo neraudosi.

T E V Y N E I

Kai šengiam per purvą, mes lietingą naktį,
 Tada pagalvojam, kad sunkūs vargai,
 Kada mes tą viską galėsim užbaigti,
 Ar greitai bus saulės šviesios spinduliai.

Kodėl čia taip juoda, kam ašaros byra,
 Kodėl mūsų kraštas paskendęs kraujuos,
 Už laisvą lietuvių daug mato Sibirą,
 Tave, partizane, kas šiandien paguos.

Suliūdo širdis tau, brangioji Tėvyne,
 Tu daugel praleidai dienelių karčių,
 Už tai mes kovosis, nes tam esam gimę,
 Dėl tavęs mums mirti yra nebaisu.

Čia mūsų sodyboj paukšteliai taip šneka,
 Kad laisvė vaitoja prispaustam krašte,
 Lietuviškas kraujas jūs gyslose teka,
 Už tai jus prispaudėm sunkioji našta.

Netėja jam rūkas, naktys juodos blanksta,
 Jam aušra netoli, argi nematai,
 Džiaugsmingą žinėlę girdėt visiems tenka,
 Kad saulės artėja prie mūsų spinduliai.

Čia pat matau laisvę, jam tiesias jos die-
 Ir linksmas giesmeles čiulba vyturiai. (gas
 Trispalvę ir Vytį puoš jurgino žiedas,
 Greit dainą išgirsim, kad baigti vargai.

U Ž K A ...

Daugel išaudė seserys jam drobės
 Ir daug, daug supynė kančių į skaras,
 Kodėl vargai mūsų tėvišką užpuolė.
 Kodėl širdį jauną slėgia pilkuma.

Už ką ten rūsinose vargsta mūsų broliai,
 Už ką ten Ukrainos alksta nekalti,
 Ko kraujuose plūsta skaroti toliai,
 Bet Lietuva akriandose išdidi.

Su naujaisiais metais aušta naujas rytas
 Per miestus ir kaimus nušyginos pulkai,
 Gal suduž nelysivė, iš uolų granitas,
 Gal murgius baisieji pastatai.

O MIELA TĖVYNE

O miela Tėvyne, kada prakalbėsi,
 Kiek daug tu baisumų matei,
 Kada pasakysi tu, mano brangioji,
 Kiek skausmo, šudynių kentėi.

Matei, kaip barbarai niukioja kasdieną
 Ir epideidė ant tavo širdies,
 Bet kantriai kentėjai ir viltį turėjai,
 Nes yr' kas kovojo dėl tavęs.

Ir yra sūnų, kurie tave dar myli,
 Gyvybę aukoti negali jie tau,
 Jaunystę, kaip žiedą puikiausią, ankoja,
 Tėvyne, iš meilės, iš meilės jie tau.

O jeigu ir žūsta kuris mūsų brolių,
 Giružė priglaudžia tyliai,
 Prukšteliui jiems himnas gražiansius pa-
 Dėl to, kad Tėvynę mylėjo karštai. (gieda,

L I E T U V A I

Lietuva nuvarginta,
Lietuva nukankinta,
Užgrobta raudonų plėšikų,
Apšneičta ir paniekinta.

Tavo pilys išverstos,
Jų sienos nūgriuvusios,
Žalios girios kertamos,
Verkia rusams pakliuvusios.

Kyksta dainų melodijos,
Dingo kanklių aidėjimas,
Paniekintas laisvės žodis,
Bet nežūsta lietuvių tikėjimas.

Lietuva nuvarginta,
Prisikelsi iš miego,
Laisvės audra sušta jau,
Sužalinos laisvės diegas.

UŽ TAVE

Anga jaunos jėgos,
Anga aštuoleis,
Skrenda mūsų mintys
Plieno sakalais.

Skamba sutartinė
Lietuvos laukais,
Trijų kryžių kalne
Vėjai nebegaus.

Už tave kaip vienas,
Kaip rytų audra.
Daug vargų prityrus
Mūsų Lietuva.

TU MUMS BRANGIAUSIA

Vėl toliuose kaupiasi jieda naktis,
 Vėl ugnimi svyščioja tamsi padangė,
 Bet mes, pasipuošę karštygių dvasia,
 Išsaugosim Lietuvą brangią.

Kas mums, kad grūmoja iš tolių audra,
 Ir čunda patrankom žaibai susipynę,
 Tu mums jau brangiausia, šalie gintarų,
 Tau laisvę mes ginsim, per amžius ją gynę.

Drąsiai tad į kovą. Laimėti ar žūt
 Likimui sakau, ji iššaukdama:
 Laimėsime, tai laisvę dar teks vėl rogėt,
 Krisim, nors nelaisvės neįsim.

TĖVYNĖ MANO

Širdis krūtinėje nerimsta,
 Svaigina galvą liūdesys,
 Tėvynė sopuliuose grimsta
 Jau pražiūrėjusi akis.

Tėvynė mano, tu brangioji,
 Praleidai dieneles šviesias,
 Dabar su kioje velandoje
 Koks vėjas tave bestras.

Tavo vargus vien tik užjaučia
 Brangūs lietuviai miškuose,
 Kad prisikeltum rytui auštant,
 Jų kūnai mėtos gatvėse.

Prisimena šali laukeliai,
 Kaip bočiai gynė juos narsiai,
 Užkėlusius senus takelius
 Pramins partizanų būriai.

Žiaurus priešai, lyg džianglių švė-
 Padarė žaidas tau gilias, (rys
 Jie žudė, drąskė, kaip pašėlę,
 Per klauras dienas, nakteles.

Vai nelūdėk, brangi Tėvyne,
 Uėgydys tau baisias žaidas,
 Uėgydys tie, kas karštai gina,
 Jie greitai laisvę tau parneš.

OI SAKALE

Oi sakale, paukšti galingas,
 Valdove aukštųjų kalnų,
 Man šedžių išreikšti pristigo
 Pavyčiai tavųjų sparnų.

Tu laisvas skrajoji padangėj,
 Ir erdve beribe geris,
 Plaukys aš tėviškę brangią
 Klajojau šėšėlinuos mirties.

O jeigu galėčiau nukristi
 Pagalba tavųjų sparnų
 Ir tėviškę nielę išvysti,
 Gal man taip nebūtų sunku.

SUVUSIEMS PARTIZANAMS

TU FIRMAS PRAMYNEI TAKUS

Tu firmas mums takus pramynai
 Per kalnus, pelkes ir miškus.
 Tu pirmas laisvės kelią skynei
 Per vėtrą, pūgas ir speigus.

Ar atmeni, kai rytui suštant,
 Ar saulei gęstant vakare,
 Paspausdavai pentiniais širgą
 Ir jodavai toli iš čia.

Ar atmeni tu tą gegužį
 Ir mūsų tėviškės miške,
 Kai grūmėsi, kaip liūtai, vyrai,
 Užgrūdinti tėvų dvasia.

Kai Tavo tvirtos jėgos gęso,
 Širdis nerimo man jauna.
 Pravirke eglės pagiryje,
 Kai matė mirštantį Tave.

Plačiai skambėjo Tavo vardas
 Nuo Nemuno žalių krantų,
 Dabar nuliūdo visas kraštas,
 Nuliūdo Nemunas platus.

Supylė kapą Tau prie miško,
 Nytį grobikai kruvini,
 Už stėitį ir už rytojų
 Praliejai kraują pagiry.

MUŠIDĖS PAVASARIAI

Mušidės pavasariai rudeninėm svajom,
 Mušidės gegužiai verkiančiais rytais,
 Sublingės man akys sidabrinėm ašarom,
 Nes negriši Tu su laisvės atgarsiais.

Uždainuos miškinis švintančiam rytojui
 Laisvės dainą su savais draugais.
 Trimituos trimitas, suda dėš patrankos,
 Tik negriši Tu su laisvės atgarsiais.

Šakelės žydės vėl icvom ir alyvom,
 Kubais sodai vyšniom, baltais jazminais,
 O Tavasis kraujas sužydės gal rožėm,
 Nors negriši Tu su laisvės atgarsiais.

Mušidės pavasariai su sukasinėm svajom,
 Mušidės gegužiai laimingais rytais,
 Tik blingės man akys sidabrinėm ašarom,
 Nes negriši Tu su laisvės atgarsiais.

NEŽINOMAJAM

Nors nežinau es Tavo varde,
 Bet man jis yra toks brangus,
 Nes išrašytas brolių krauju
 Į širdis mums, jis sukliams bus.

Kai tendavo, apleidus giria
 Ir savo bunkerius šiltus,
 Su būreliu narsiausių vyrų
 Sidavai bausti priešė mūs.

Riek šūdavo nuo Tavo rankos,
 Kas gi iš mūsų sukaltys,
 Kai rytui auštant švaigždės blanko,
 Namo šygiuodavo būrys.

Bet vieną kartą pastebėjo
Tave iš budelių kaškas,
O rytą sąuolyno vejoj
Kas kapą Tavąjį atras.

Tu savo vardą sąuolyno
Ne tik išpaustą palikai,
Jį amžiais ir Tave atminę
Minės visi žentos vaikai.

U Ž L A I S V Ė

Apsiniškė visas dangus
Ir lietus lyt pradėjo,
Atrodė, verkė jo dangus
Lyg ašaros byrėjo.

Verkė mergytė taip gailiai,
Jai ašaros byrėjo,
O jis tenai, ties pušynu
Jau sužeistas gulėjo.

O akys vis dar praviros,
Į dangų jos žiūrėjo,
Atrodė, matė jis ten ką
Ir lūpos jo šnabždėjo.

Kai saulė leidos vakaruos,
Jis nirdamas kalbėjo:
- Mergyte mano mylima,
Kodėl tu neatėjai?

Pradėjo debegys, lietus,
Mėnulis užtekėjo,
Už laisvą šuvas lietuvis
Kaujam kape gulėjo.

Mėnulis apšvieta laukus,
 Bet jis jau nešadašo
 Mergytei meilės pašadų,
 Nes po žeme gulėjo.

VARNIUI IR SMILGAI

Buvo laikai, tauta liūdejo,
 Kai skynė priešas jos žiedus,
 Jūs nieko nebojot, išėjot,
 Palikę šeimas ir namus.

Palikote žagres pastogėj,
 Bėgęstant tėvelius senus,
 Pamėtę tėvišką pavojų,
 Čiupoje ginklus į nagus.

Supratot, kad Tėvynės laisvą
 Veltui negausis niekadot,
 Išėjot jūs, nieko negailę,
 Su pilna viltimi kovot.

Priglaudė Jūs žaliąsias miškas,
 Jo tankumynai, žolynai,
 Tėvynę, dar nebuvo viskas,
 Tave apgina tavo vaikai.

Drągai, žalių miškų didvyriai,
 Neklinda Jums sudrų žaidimai,
 Pavojai jums nebaisūs girioj,
 Škrajojat lyg kalmų arai.

Ir vieną rytą, šėlstant rūkiai,
 Koven stojom, lyg sakalai,
 Ir dvi gyvybės tuoį nutrūko,
 Rudaišė sniegą raudonai.

Smilgos ir Varniaus lavonus
 Priešas mdrąskė, lyg švėris,
 Jie yra tokie patys žmonės,
 Nyt mोगas gatvėse taškys.

Garbė per mūsų Jums, didvyriai,
 Kad gynėt laisvą Lietuvą,
 Nepasirū Jus niekad Tėvynė,
 Sesatės himnus Jums giedos.

ZUVUSIAM PARTISANUI

Pavasaria gražus atėjo,
 Gėlėmis puošėsi laukai,
 Su džiugsmu širdyje skubėjai,
 Kur glaudžia lietuvius miškai.

Čia prigludė Tavo, berneli,
 Berželis, eglės, pušynai,
 Jau priešas engia mūsų šalį,
 Čia vargati Tu, tavo tėvai.

Girdi, kaip mūsų laukai dėjuoja,
 Numinti priešų svetimų,
 Tauta mūsų su kiai alsuoja,
 Netekus jaunųjų žiedų.

Tu su draugais savo brangiaisiais
 Skrajojai per miškus, laukus,
 Nemata ten pavojaus buvo,
 Tam buvo priešas nebaisus.

Prašė vasara, lyg mūsų,
 Puošė laukus jos šiluma,
 Tėvynė krauju žemę laistė,
 Tai buvo baisioji diena.

Ir Tu tas audras nugalėjęs
 Skridai per laukus ir miškus,
 Širdyje dar vilties turėjai,
 Kad teks sugrižti į namus.

Džiungelis naujus draugus atradęs,
 Kur baigėte mokslo dienas,
 Dabar kartu visi jūs žadat
 Kartu atkerdyt už akrisudas.

Aukštam smėlio pušyne
 Skambėjo juokas širdyse,
 Staga pasiekė skaudį žinia:
 -žiūrėkit, priešas pas mus čia.

It trenkė žaibas, lyg perkūnas,
 Vaitojo eglės, pušynas,
 Vaitojo, kad lietuviai žūna,
 Pavergtos žemės gūnolai.

Raudėjo tavęs mergučelė,
 Tavęs daugiau ji nematys,
 Ašaras liejo motinėle,
 Kad jos sūn s jos nelankys.

ŽUVUSIENS DRAUGAMS

Danguj spindėjo mėnesėlis
 Pro debesis, lyg šiburyse,
 Kai pūgos siuntė naktučėleji,
 Žygiavo vanagų būrys.

Šaltis sukaustė juodą žemę,
 Ganta pasipuošė baltai,
 O broliai, dang kalionės žengę,
 Sustojo pailsėt ramiai.

Buvo mavergę ir susalę,
 Ir męga, ilsisi ramiai,
 Išdavikai alkani, begaliai
 Jiems ruošia prašūti, tiktai.

Vos diena išsūti suspėjo,
 Spindėjo saulė nemuktai,
 Būriai burliokų priartėjo,
 Aidojo šūviais mūs laukai.

Ir kovės broliai partizanai
 Su priešū tėviškės laukuose,
 Ne vienas sudie sakė manai,
 Su perverta širdin, skausmuose.

Septynios aukos tą kart liko
 Kovos lauke, apnuogintos.
 Ne viena mergelė pravirko
 Būit tenai negalinti.

Telaimina Jumis šis Dievas,
 Kad būtų pareigos šventai,
 Kai merdėjo tėvynė skausme,
 O Jūs ją gynėt taip karštai.

Nešūs nė lašas Jūsų kraujo,
 Kur taškės gatvės, laukuose,
 Primins viakų kalnai, upeliai,
 Balti kryželiai miškuose.

Primins jie mums, kad ilsie broliai,
 Kam buvo brangi Lietuva.
 Greit sušaliuos rūtų darželiai,
 Kelsis trispalvė vėlieva.

ZUVUSIEMS PARTIZANAMS
 (ties Vandžiogala 1946.III.12. pa-
 minėti)

Gražus mēmo kovo atėjo,
 Ji puošė sniegės, lyg pūkai,
 Kas širdį grimūsti mums pradėjo,
 Kodėl mes jaušiam's nerimisi.

Dienos ilgumai lyg kad metal,
 O valanda kokis baisi.
 Gal širdys mūs nelaimę jaušia,
 Gal būsta broliui palikti.

Dėl ko mes turim nerimauti,
 Juk vakaras visai arti,
 Klausyk, kur reik širdelį gauti
 Pas savo brolius nukristi.

Ir štai nakties ženklai aiškėja,
 Tamsa jau puošiam mūs laukus,
 Lyg aidas, laukais mes skubėjom,
 Pas savo brolius paliktus.

Atskridom į sutartą vietą,
 Į vidų žengiam su džiugumu,
 Štai, kiek čia sąrašų pralieta,
 Klausia manęs: -Ar gyvas tu?

Aš lyg sumišęs ir nustebęs,
 Klausiam sesės, kas reikalai,
 "Ar gyvas tu", kodėl gi klausi,
 Kodėl neatvyko draugai.

Klausyk, mano brangus broleli,
 Koks siūbas siūtė čia pas mus,
 Žaibai, perkūnija - begaliai,
 Pragaras tiesė savo naurus.

Krauju broliškai sniegą laistę
 Ir staugę žvėrys alkeni,
 Klausyk, kur buvot, mūsų klausia,
 Siandieną buvo septyni.

Už draugus mūsų tuojau prisiekėm
 Atkeršyt priešai iki mirties,
 Už laisvą brolių pėdom sekam,
 Prie ginklo - Dievas mums padės.

Kovosim tol, kol priešų gaujos
 Į smulkias dulkes subyrės,
 Kai atsikels Lietuva nauja,
 Tada lietuvis ginklus padės.

KALBĖJ VARPANS SKAMBANT

Vei niekad, dar niekad taip varpinių varis
 Išdūnai neskambejo užgimusiame Kristui,
 O veltui tu, varpe, iš bokšto nukores
 Lietuviai kartoji, kad melstų jis Kristų.

Taip penketas metų ilgų ir skausmingų
 Jis meldė, kad vargo grengines nukirstų,
 Taip lygiai ir šiandien malda jo liepsnota
 Melionija plasnėjus į giusi Kristų.

Tau, žemės karaliai, dangaus kūdikėli,
 Kodyką ir mirą sudėje po kojų,..
 O mes, savo žvilgamius į dangų pakėlę,
 Tau širdis savąsias su meile sukojam.

Betliejus žvaigždė nepalikuja mirgėjus,
 Ji sako, kad gimė pasaulio karalius,
 Tesaugo mūs šali skausmų atpirkėjas,
 Tolydi ramybė žmonoms geros valios.

Tessuge jis sesq, kur verkia suklypus,
Atbégus prie kape brelelio brangaus,
Ramybės ir atilsio meldžia jos lūpos,
Išgelbėk mus Šali, Karalium Dangaus.

P A R T I Z A N A S

IMINANT

Kai čarčelyje gėlės lydejo,
Išėjai tu palikęs namus,
Motinėle lig vartų lydejo,
Ji šinojo, koks gyvenimas bus.

Kai tu vienas šygiuoti pradėjai,
Ji stovėjo, kaip nežėlis tamus,
Ašarėles nuo veido tik bromkė,
Kad išėina jos mylimas sūnus.

Pasilikus viena vis minėjo
Tavo vardą, nes jai yr' brangus,
Kas vakaras, rytas ji siunčia
Pas ankščiamašįjį savo meldas.

Ji meldės, kad Dievas globotų
Jos mylimą sūnų kovoje,
Kad laimingai sugrižtų jis vėliai
Murmint' jos senatvėj žilęj.

Bet tuoj sukino barbarai,
Kad sūnus kovoja miške,
Seną motinėle "banditka" vadina,
Nutvėrę į Sibirą veša nakėis.

Dabar pasilikęs tu vienas,
Nežinai, koks likimas tau bus,
Ar kovojant gyvybę padėsi,
Ar teks grižt laimingam į namus.

PARTIZANŲ MALDA

Už miško gęsta parandusi smilė,
Lankuose klajoja tamsa,
Skęsta šonė sepmį karakystėj,
Vakare maldai natilo ganta.

Miške tyloje šnabėdesys paslaptingas,
Hyliuoja auvargusias sielas.
Apsaugok mūs šygius, Tverėjam galingas,
Mūs Lietuvą brangią ir mielą.

Malda pasklinda tarp ošiančių medžių
Iš partizanų kovotojų lūpų,
Maldai palinksta ir smilgos bežadės,
Rusioja ir vėjelis pūtas.

Už šygius, už laisvę brangiosios Tėvynės
Į mūštumą kilo malda,
Kad laimintų šygius brolių pasiryšusių,
Klestėtų laisva Lietuva.

SMUKO RAUDA

Girdėjam raudant smuką antenoje,
Mačiau jo mėlynas, liūdnes akis.
Kada pravirko smukas, miškas suvaitejo,
Taip dingo vėl mirėnuos gražioji ateitis.

Regėjam švintantį rytojų teluose,
Ateities bokštus ir didžias pilies,
Kada pravirko smukas, miškas suvaitejo,
Dingstančias mačiau jo mėlynas akis.

Muzinesė viesulas švintantį rytojų,
Muzinesė laimę, ilgėsiu naktis,
Kada pravirko smukas, miškas suvaitejo,
Dar gyvent norėsim, o liko tik mirtis.

Nebegirdāiu raudant smilko sūtenoje,
 Tik sapņos regiu jo liūdņādas akis,
 Kada murino šilas, smilkas vēl raudojo,
 Tik nedānk mirāšnes, grašioji atēitis.

Pro škanas regiu vēl švintanti rytoju,
 Matsu atēities bokētus ir didādas pilis,
 Kada pravirko smilkas, miškas ušdāinaves
 Nebedings mirāšnes grašioji atēitis.

KAIP ŠKAUDU

Išvarē iš namu mūs broli,
 Paliko mūs vienas liūdēt,
 O jis tylus, ramus išojo
 Tēvynā gint, kovot, budēt.

Broleli, be tavas mums ilgu,
 Nēr kam dainuot, meilo kalbēt.
 Kai vasarā rātas sē laisāiu,
 Tu džiāngsmu norējai padēt.

O dabar varēti ten miškuose,
 Bijai pareiti i namus,
 Kur tu praleidai kādikystē,
 Jannystē satikai smagus.

Tavo jannystē jau nešypsos,
 Kaip šilta vasarā maņ,
 Kada namus būvai dar laisvas
 Škambējo lūpose daina.

Tikēkim, truks vergijos panālai,
 Pareisi laisvas vēl pas mūs,
 Škambēs daina graši, galingu,
 Gyveninas sugriš rams.

NEPALIKI

Nors senai aš su tavim kalbėjau,
Bet ausyse dar šodniai girdėt
Ir akyse šešėlis vaidenas,
Kai pradėjai tu mane žavėt.

Kai mėnulis šydrioje padangėj
Šypsojos su musis meiliai,
Aš glaudžiausi prie tavo krūtines,
Prašiau meilės iš tavęs tyliai.

O tu viską ramiai man žadėjai,
Ar iš meilės, ar tikrai juokais,
Ir mėnulis tuos šodnius girdėjo,
Ką kalbėjai tu man vakarais.

Nepaliki tu manęs nešlaitės,
Juk nebėra, kas mane priglaus,
Motinėle, tėvelis Vorkutoj,
O brolis po žemės gul jau.

TU ATEIKI

Šią ateiki pas mane nors kartą,
Prisimink, ką žadėjai tyliai,
Kai buvai namose dar linksmas,
Prižadėjai mane mylėt amžinai.

Tu sakei, nors aš būčiau ir toli,
Tave apšaukiu dažnai,
Tad ateik, nepamirški tu manęs,
Kada tylūs, šilti vakarai.

Jau nekartą tavęs ašai laukiau,
Gegužės tyliais vakarais,
Daršely tarp gėlių sėdėjau,
Jas skyniau gražiausiais žiedais.

Tu ateik, tu ateik rugių lauku,
Kai varpos nuvyta žemai,
Pasitikiu aš tave ir naktį,
Nes žinau, tu pažvelgsi meliai.

Tu ateik, kai už lauge puanytai
Ir pabelski į lauge tyliai,
Pasitiksiu, į vidi, įloisiu,
Ir pabūsi pas mane ramiai.

UŽ TĖVYNĖS LAISVĘ

Rusai priverstė mūs brolius į karą,
Į kovą be tikslų ir be naudos,
O broliai visi, kurie tvirtos valios,
Visi išgyviavė į tamais miškus.

O čia visi drąsiai ir linksmi pradėjo
Gyventi ir dirbt partizanų darbais,
Mūs sesės namuose liūdnos, mėsiningos,
Užjaučiančios žūri į juos.

Kaip skaudu žūrėti, kurie tik kovoja
Už laisvą Tėvynę ir savo draugų,
Su deimais ir ginklais į mūšį išsina,
O griūt pasitaiko net ir sužeistų.

Sunkus juk likimas mūsų partizanų,
Ar žlapia, ar šalta, vietiek jie miške,
O rusai, per šnypus kiek tiek sulinoję
Neduođa ranybės jiems vargšams ir čia.

Makėta juos mėpuola ir spausa mišką
Galybės karavių, ištisai pulkai,
O mūsų partizanų naujėle galytė,
Prieš juos, bet kovoja narsiai.

Kiekvienas žino, kad kova dėl laisvės
 Visuomet jog baigias skaudžiu likimu,
 Mūsų partizanus išties nelaimė,
 Jų tarpe jau randas Tėvynei aukų.

Plėšikai pagrobę kelius jų lavonus
 Vežioja ir rodo kitiems,
 Motutės ir sesės dejuoja ir šaukia,
 Tironai, jums dievas atlygins visiems.

NELIŪSKIT, SESĖS

Šaulutė skrajoja visai nesukštai
 Ir juokas mums širdis vilioja,
 Susėdę beržyne linksmi vamagai
 Ir graudingas dainas dainuoja.

Čia skraido paukšteliai ir gieda link-
 Jų giesmės po giria skrajoja, (mai,
 Čia stovi berželiai ir mąsto liūdnai,
 Kad vargsta lietuvini, dejuoja.

Čia švelnus vėjelis kutena lapus,
 Malonu mums čia pailsėti,
 Pamiršę pavojus, pamiršę vargus,
 Taip linksmi pradėjom kalbėti.

Miške partizanams nelaukus ilgai,
 Sesės lietuvaitės atėjo,
 Ir girioj pasklido graudingi balsai,
 Jog aštuoni metal pradėjo.

Tie metal kainavo mums dangul aukų,
 Mūsų tauta daug kraujo pralėjo,
 Šiandieną dar vargetan, gyventi suku,
 O ašaros upėm tekėjo.

Belliškite, sesės, daimonit linksmi,
 Kritars jums broliai verticimai,
 Nors šiandien pasaulė užtais visai
 Ir siandis balsis uraganai.

Tad, broliai, už ginklo, kovokim šventai,
 Nebūkim visai nusiminę,
 Tada pamatysim, jog blaivos rytai
 Ir kelias paversta Tėvynė.

KODĖL TU TOKS LIŪDRAS?

Kodėl tu, draugušai, toks liūdnas,
 Kas tau atsitiko, sakyk,
 Manęs neseniai tu pažįsti,
 Bet niekniekio tu nepaisyk.

Abu juk už laisvą kovojam,
 Abu juk netekome jos,
 Tai ko tau, draugušai, dar slėpti,
 Ko akys sptrauktos rasos.

Tai niekis, kad aš kiek vyresnis,
 Kad čion pirm tavęs patekau,
 Kad kovą ankščiau aš pradėjau,
 Kad giria pažįstu geriau.

Sakyk, juk ir tau dar grandinės
 Nesėje apkalti širdien,
 Nesėje ir an iš krūtinės
 Išplėšti skaisčiosios viltien.

Man kūnas tik tapo apkaltas,
 Bet siela lakioja laisvai,
 Gal laukia manęs kapas Baltas,
 Dabar kunkuliuoja jausmai.

Juk, tieša, užuojauta mano
 Padėti daug tau negalės,
 Bet visgi, kai skaudžiančią širdį
 Atdegsi, skausmai sumažės.

KAD SKAMBĖTŲ DAINA

Mūs dvasia neišpratus vergant svetiniams,
 Tu išpratus girdėti dainas Lietuvos.
 Savo dainą su savo daina mes suliecin
 Ir prieš priešą nelenkime niekad galvos.

Mes nuo priešų mes niekad nelūžim, nelinkom,
 Tik drąsiai vis ejom pirmyn ir pirmyn,
 Mes mes mylime darbą ir dainą, ir ginklą,
 Kuris nukreiptas taikliai mūs priešų širdin.

Tą dainą sukūrė šalies partizanai,
 Tą dainą budėdami traukiamo mes,
 Kad laisvas vis būtų mūs tėviškės oras,
 Kad skambėtų vis daina po mūsų girias.

Mes girdim už mylių patrankų ošimą,
 Jau greitai iškelsim trispalvę Kaune,
 Todėl tvirtai spandžiame ginklą plieninį,
 Tėvynės paduotą į mūsų rankas.

VIENA NAKTĮ

Vieną naktį, šviesioj mėnesioj,
 Kai žvilgždutės plevens sukštai,
 Atsiveikinas mamą ir tėtį,
 Brangią tėviškę tu palikai.

Jeigu priešas į kraštą mūs bėrėsis,
 Gaus patrankos platybėj laukų...
 Už laisvę, už mylimą kraštą
 Mes pakylsime žygin kartu.

Aš matau jus kelianis nušygiuojant,
 Iš akių jūsų spindi drąsa,
 O širdy didis ryštas ir meilė,
 Kad tik būtų laisva Lietuva.

Mielas broli, tikiu jūsų gretan,
 Jūsų šviesiu, plieniniu kardu,
 Jei reikės stoti mūsų už laisvę,
 Mes pakylsime šygin kartu.

TU IŠEJAI

Dar neseniai tu man kalbėjai,
 Kad visa - klausimas dienų,
 Ir išėjai, tu išėjai
 Parnesti laisvės spindulį.

Bet nei tavo, nei laisvės tos,-
 Vien tik naktis, tamsi naktis,
 Nė laimės taip trumpuotės ir malos,
 Beliko tik viena viltis.

Ir pūgos siaučia, vėjai ūšia,
 Nėra tavo, nėra šviesos,
 Tavo mama - šalia giružė,
 Tu išėjai gint Lietuvos.

LAISVĖS SUBITIKINAS

Gėlės bixs po jūsų kojų,
 Linkis berželiai pakelėm,
 Rankos laimins ir šegnos
 Purvą, išpuoštą gėlėm.

Skris vėl maldos į sukštę,
 Alps vėl džiaugsmo spinti,
 Vėl bris laisvė ir teisybė,
 Kur brolių kapai šventi.

Ir sustos prie sostų, sosto,
Prie karališkos pilies,
Veidus ašarotus šluostys
Kylant vėliavai šalies.

Ir iškilis mūsų trispalvė
Taip didinga ir miela,
Suaidės ten laisvės salve,
O Lietuva, tu jau laisva.

NEIŠGĄSDINS KUKKOS

Galit netikėti ir visaip kalbėti,
Mums tegal žavėti tik viena garbė:

Ginti savo kraštą, būti partizanų,
Nors tektų už laisvę kur miške sugriūt.

Neišgąsdins kukkos, blykčioja šaibai,
Visas mūsų būrys kausis įstabiai.

Galit netikėti ir vadint vaikais,
Mums šukš ginklai nulieti nuo ūelaių ikais.

Kaip šiandien su knygom einam atkakliai,
Taip rytoj į šygi žengsim su ginklais.

NOTINAI, BROLIU I, SESEI

PARTIZANO NOTINAI

Tu prie staklių dienas prarymojai,
Per naktis prie ratelio meldeis,
Kada sūnūs, jauni partizanai
Iškeliauo gintinės keliais.

Jie atakojo, ugnij, jie prieš mirtį,
Jie kaip vėjai rudens darganoj,
Ejo Lietuvai laisvės nupirkti,
Bet palūšo pirmoje kovojo.

Tu kaip paukštė sau širdį sušaidus,
Didžio skausmo buvai parblokšta,
Nebe tas like kenčiantis veidas
Ir visa tu likai nebe ta.

Krykštė volungės šlamančiam gojui,
Miškuos gegužės šaukė kū-kū,
Tu verkei ir birželyj, ir mojuj,
Sidauna juodo vargo keliu.

Bet ar tu neregėjai? - Iš kraujo,
Iš pabalusių kaulų kapuos,
Gimė dienos gyvenimo naujo,
Laisvo krašte laisvosios laukuos.

Ar regėjai? Kaip smulė nušvite
Tavo karėysių kryžiai nauji.
Į auksinę mūsų tėviškės rytą
Amžiams kelią nugalixino jie.

GYVENOM TĒVIŠKĀJ

Gyvenom tēviškāj laimīgi,
Gerējomēs savais darbais,
Tik štai, nelauktai, netikētai
Užpuolē kraštā, kraugeriai.

Jie tuoļ pradējs veikalmti,
Kad lietuviai citu karimūt,
Deš visi drāšiai pagalvojo:
-I, miškā, broliai, nēr ko laukt.

Hamose tēvelius palikom,
Sesutā gailiai verkšnōiā,
Pareinam pas juos suraminti
Kai nieks nemato, tik nakēia.

Tēveliai brangūs, neliūdēkit,
Mes greit sugrišim i namus,
Pačēti darbus jums sukliucosius,
Kai vėl Tēvynē laisva bus.

KUR GYVENĒIT

Kur gyvenai? - Kraujē marlos be krentu,
Tiesai ankēta, melai taip platu.
Kur nueisai? - Dega žemē uš kalnū,
Dega mūsū dienos, gausdamos plienū.

Kors šinan, iš žemēs kraujē, sen ēmian
Ir jos amšiu, giesmai liksiu nebylus,
Uš namū, uš šmogū, kur kas slaptingiau
Kalbins šia mėmlis mėlynus šilus.

Kaip pašutae paukētis gyvasčiu tikin,
Neužmerksiu šiandien budinōiū, akiū,
Pro dujos ir plienū, iš kalneliū gaus
Amšiais gyvos šulkēs mirasio šmogaus.

Bēg' Botliejun Ēvērjs laisvās ir taikos
 Ir diem, valdovai gal pajus tavo,
 Ir per krauju, kelis niekas neieškos,
 Švās draugai ir priešai tavo grītuves.

M O T I N A I

Kažko mullūdas motinēlē
 Mūtu daršelis vidury,
 Per viedā riedā ašarēlē,
 Gal jos dalelē per sunki.

-Nelišak, brangi manyte mīsi,-
 Abu vaikai pratarē vos,
 Aš ir mano brangi sautē
 Mes nepasīrtim niekadca.

Tai jūš, vaikeliai mano brangūs,
 Ir spaudē sūm, prie širdiss,
 Tēvynē priecēs puola vēliai,
 Daug ji kanōiū dabar turēs.

Kas jai dabar galēs pagolbēt,
 Tai jūš, mano brangis vaikai,
 Reikēs manēs īsīšadēti,
 Argi tu pats jau nematai.

Supranta ir matai, brangioji,
 Lagrē palikti aš turis,
 Saute širgā jau balnoja,
 Aš ginsiu garbē listuviū.

Setm vienai akys rasotēs,
 Visam krāšis tas lūdasys,
 Eudievu, lū sveiku, brangioji,
 Grīšis, kai laisvā mans mūvis.

Tad nerandoki, motinėle,
 Jei šis tau mylimas sūnus,
 Laukia sukų tėvynė veliai,
 Jau puola prisėšas ją šisuras.

Per ašaras, kančias ir kraują
 Laimėsim kovą patys sau.
 Iš vargo kils Lietuva nauja,
 Kelias, namyt, tikrai naktui.

KUR DINGO LAISVĖ

Kaip šia gražu pavasariu,
 „Ket apskytį negaliu,
 „Klausyk, kur dingo laisvė veliai;
 Girdėiu graudingą balseli.

Tai sučiulbėjo ten lakūtutė,
 Maskrido ašas taip graudus,
 Randėjo ten sena motutė,
 Nešins, kur dingo sūnus.

Ji ji sugino, ji mylėjo,
 Kai buvo laisva mūsų šalis,
 Ir dėl tėvynės jis išėjo,
 Kai omė mindžiot ją vagis.

Vagis tasai, kuris pakilo
 Iš Azijos didžių gelmių,
 Dang milijonų jis prarijo,
 Dang mūsų dukrų ir sūnų.

Siandien pasaulis aiškiai mato,
 Kad pūs pinkles įtun vagis,
 Už tai pradėjo neternauti,
 Greit vagiui galą padarys,

Iš tų prarytų milijonų
 Kas nors gal kada ir sugrįš.
 Apverstą kraštą sukėtyr kojom,
 Kartu su mas akriaudas taisys.

Tada nustos mas raudoti,
 Supras, kad laikas jau ramsas,
 Pradės trispalvė plevesuoti,
 Kai šviesus, šviesus bus dangus.

LAISVĖS LAUKIANTINĖS

Greitai laikas slenka,
 Metai vis po metų,
 O nelaisvės krašto
 Vis dar nesimato.

Vai mirk, drauguai,
 Bus dar tokie diena,
 Kada mes išgirsim
 Linksmą naujieną.

Kai trimito žerklas
 Aida suskambės,
 Tad visa Europa
 Trenksu maudės.

Kils tada paaukštą
 Tukių kamoliai,
 Velnio mėšaišius jau
 Visi Stalinai.

Kiekviens tautelė
 Bus tada laisva,
 Visur skambės dainos:
 - Verganti gana.

Taigi, miel's lietuvi,
 Kemulišsk ir tu,
 Graitai susilauksim
 Diehelių šviesių.

O kuris negrišim
 Dėl laisvos šalies,
 Tam laisva Tėvynė
 Malda, vis kalbės.

Partizano kopą
 Vytis gražiai pueš,
 Prie kryžiaus trišpalvė
 Naolat plevesuos.

JIE TĖVYNĘ MYLI

Jie savo brangią Tėvynę myli
 Ir trokšta jai laimės,
 Tai darbuokis, triuškie tyliai,
 Turėk atsargumo, baimės.

Kas nereikia, veaų kalbėti,
 Vis stenkis, kur reik tylėti,
 Nes gali ruosi pastebėti
 Ir išvešt kalėti.

Priešai turi daug šnipų,
 Kurie dirba jiems.
 Mes Lietuvos ištavikai
 Atsiduoda raudoniems.

O jei nebūsi atsargus
 Ir per daug plepėsi,
 Išveš į Sibiro taigas
 Vargti ir kalėti.

LIETUVAITĖI

V. J. K.

Vėjas pučia, rūkas slenka,
 Kyla bėsis višuliai,
 Pergyventi kas man tenka
 Tu, lietuvi, ar žinai.

Ekraido vabalas raudonas
 Jo padangos Lietuvoje,
 Kanda kraštus ir jo žmones
 Nuo žiaurios rytų Maskvos.

Džiūsta sodo obelaitė,
 Lūdi klevas pakely,
 Stovi liūdna lietuvaite,
 Krinta ašara gaili.

Ko taip liūdi, mergučėle,
 Ar tėvelių motekai,
 Ar negrižo bernučelis,
 Kodėl verki taip gailiai.

Beliūdėti, našlaitėle,
 Bernelis tavo sugriš,
 Linksmi džiūngsėtės jūs vėliai,
 Kad bus šviesi atėitis.

Išgaruos raudonas rūkas,
 Išnyks visi vabalai,
 Sės sesutės žalios rūtos,
 Dainuos himnai Lietuvai.

PAVENČIAM KRAŠTUI

Nekarta, sese, tau sakiau,
 Ablaivų laukiam mes daugiau,
 Dar priešo gauja alkana,
 Jai mūsų kraujo negana.

Užtomo mūsų šali laukai,
 Nešviečia saulės spinduliai,
 Neskauba giesmės vyturių,
 Baisus likimas lietuvių.

Paverpta mūsų Lietuva,
 Per skruostus rieda ašara,
 Nes prisiglauda miškinose,
 O kiti šypso grabuose.

Praėjo brangūs mūsų sapnai,
 Laisvės dienų tu nematai,
 Dar negama tau ašarų,
 Prispausintam krešte slibinų.

Ašara rieda motinai,
 Gatvėje guli jos vaikai,
 Ji juos sugino, mylėjo,
 Dabar jai širdis skandėjo.

Matom vaidą tų baisių,
 Žiaurų likimą lietuvių,
 Niekine nes Tėvynę giat,
 Neduokis priešai jos naikint.

KALINIAMS, TREMTINIAMS

TREMTINIO SKUNDAS

Apilinkui Altajaus kaskados,
 Snieguoti laikai kur švelgi,
 Ne jau nelūpysiu gi niekad
 Tavęs, o Tėvynę brangi.

Kai leidžias paraudusi saulė
 Su skausmu švelgiau aš telyn,
 Už ką man paskyrė pasaulis
 Kankintis čia sniege pušnyj.

Kuo skausmo ir alkio nusilpo
 Liepsnojanti mano širdis,
 Bet meilė krūtinėj netelpa
 Ir kerštas. Kas jį sulaukys.

Su ilgais akys vis švelgia,
 O Tėviške miela, kur tu?
 Jau vakaras pamaži dengia
 Kaskados Altajų baltų.

I Š V E Ž Ė

Anšrelė brėško jau rytnose,
 Bet jus dar vis kamiai miegojot,
 Slanėje lapais kiemo uosiai,
 Prie vartų šuo taip pat ueloje.

Išbleškė jie ir miegą saldų
 Ir šviečią sapnų karalystę.
 Tautos plėšikai ramiu veidu
 Pasakė: -Tėviškę palikit.

Tu alpstančia širdim apleidot
 Jūs savo gintąją bekūšę,
 Juk metai jums čia keitė veidą,
 Čia ateities svajones kūrėt.

Išgąsdintus jus ir bežadčius
 Tuo keliu paskutini kartą
 Vedė, kaip kokius galvakudčius,
 O gailiai kaukė šuo už vartų.

Nuo skausmo alpo mūsų širdys,
 Paskutini kartą susitikus,
 Ašaron žemę mes pagirdėm,
 Sieloj žaisda gili paliko.

ISVEŽTIEMS TEVAMS

Kas jus taip sušavėjo,
 Pavasaris, laikai?
 Ir tu niekno netikejai,
 Nes nesupratai.

Tai jus čia sušavėjo
 Gegužio žiedai,
 Visur sklido ir aidėjo
 Lakštūbių aidai.

Čia suėjot, susirinkot,
 Paminėti vargus,
 Ir pavojų jums paminėti
 Padėjo alus.

Kai ten toli maudėjot
 Mašinų užsėsys,
 Bet tikrai jūs netikėjot,
 Kad pas jus užklys.

Māšinas telian palik
 Priešai slenk arčian,
 Ir prie nemo priartējs
 Apsupa tuojan.

Skidots i visas puses
 Jūs ir jūs svečiai,
 Kol priēšas susiorientavo
 Kokie čia vaidai.

Per kokią pusę minutės
 Liko čia tuščia,
 Tik paliko vienas tētis,
 Liko ir mama.

Ves anšrelė skleidė ranką,
 Susirinkot jau,
 O abu seni tėveliai
 Vožami telian.

Na vežė jūsų tėvelius
 I Sibiro miškus,
 Ir prie darbo prirakina,
 Vargina senus.

Tūkstadičiai tenai lietuvių
 Užmerkis akis,
 O kuris dar kiek kviepusija,
 Smaugimas dar vis.

Greit nušvis jums tamsios skys,
 Laisvės spinduliais,
 Tai tada jūs pamatysit
 Kad baigti vargai.

Tad su dėlaugsem jūs skubokit
 I gintus nemus,
 Ten pradžiugs jūsų krūtinės,
 Ten rasit savus.

GROŽES 22-JI

Pavasaris grėtus išsuso, kaip visuomet,
 Sugrižo paukščiai, pražydė žiedai,
 Bet žmonės ašaros nelaistėm taip niekuomet,
 Plaukė ašaros, lyg jūromis ledai.

Ne vėtroės taip dejavo ir laukė giruokų,
 Ne pilkos žuvėdros klykė klaukiai,
 Tai trenktiniai verkė, kai mašinos vožė,
 Nuo jų dulkoje tėviškės keliai.

Sunkiai dejavo tėviškės arimai platus
 Ir gerė brolių ašaras kančias.
 Ką jautė jie - jų niekas nesuprato,
 Gal kentė jie didžiausius populus, kančias.

R A U D O N I E S I E M S
 - - - - -

TARYBŲ SAJUNGOS KIEMAS DE KAUKĖS

Vagių ir plėšikų mes sąjungą kuriam,
 Kad visa žmonija būtų mūsų vergais,
 Tam tikslui ir smogkudžius kruvon subūrėm,
 Jiems leisim pasaulį tvarkyti kardais.

Staliną vadu mes išsirinkom,
 Jis yr' šiauriausias iš mūsų visų,
 Akiai tarnaudami mes jam patinkame,
 Nors kartais vykdyti yra baisu.

Bažnyčias išgrausim, dievus išnaikinsim,
 Religijas visas paveršim niškais,
 Marksizmą mes nauja tikyba vadinsim,
 Tik Lenin's ir Stalin's bus mūsų dievais.

Mokslą ir meną fašizmu praminsim,
 Tik Stalin's ir partijos jį naikint galės,
 Kas tas pasipriešins - badu numerinsim,
 Jis darbe ir duonos pas mus neturės.

Kad alkanos minios iš baimės drėbėtų,
 Atimsime šoną, atimsim namus,
 Visur pastatysim čekistų pikietus,
 Visus persekiosim per savo šnypus.

Staliną savo vadu išsirinkom,
 Jis yr' šiauriausias iš mūsų visų,
 Akiai tarnaudami mes jam patinkame,
 Nors kartais vykdyti yra baisu.

KELKITĖS, BROLIUKAI

Kelkitės, broliukai,
Griebkitės ginklų,
Ir keliaukit greitai
Vyt sribų - šunų.

Jeigu neklausysit,
Nebūsit laisvi,
Nesidžiaugsit laisve,
Verksite visai.

Nebebus sribukų,
Kad paguostų jus,
Greit vėsus išvysim
Tuos vagis šiaurius.

Nepriimsim tuomet
Į save būrius,
Nes neklausėtumėmų,
Nejot mašt sribus.

Dėkitės prie mūsų,
Kol dar neveln,
Matot, bolševikai
Karias ant vinių.

RAUDONASIS "DIEVAS" STALINAS

Jis tamsybėj smėlinai gyvena,
Jis negali veikti tiesoje,
Visur skleidžia bogėdišką melą,
Vien per kraują laikos valdžioje.

Jis yra didžiausias plėšikas,
Tvarką keičia chaosu baisiu,
O kas jį tik nepripažįsta,
Paverčia nelaiminguoju vergu.

Grīst, ardyt, naikint visku ipratās,
 Jis nokonča kuriančios minties,
 Iš Kremliaus rodo gēluonā gyvatēs
 Ir ant Dieve kaikia iškinties.

Jis galinas tuose, kur jī sēka,
 Bet niekšas tarp laisvės sūmā,
 Melas, kerštas lydi jojo sielā
 Ir šūsišimāi teisiā mēimā.

Jis gantojo Dieve sukūrimā
 Stengiasi visai iškraipyt,
 Moksliā apie bolševi ū iškūrimā
 Prievartos būdais stengiasi mokyt.

Kas jī tiki, rado laisviū krūvā,
 Bada pančius ant laisvės minties,
 Didžiausias teroras, kokio dar nebūve,
 Vieton laimės veda prie mirties.

Taisūs prie jo vagys ir plėšikai,
 Laisvės dvasiā nori mus išplēšt,
 -Aš už taikā, - rēkia bolševikas,
 O mus veda prie baisios mirties.

Tad pirmyn į laisvā, broliai,
 Kovā vest sau turime kasdienā,
 Kad laisvušės varpas gautū Lietuvoje,
 Nešdams laisvės dšiaugsmā į lietavio
 (sielā.

TRVYNES IŠDAVIAUS

Atėjo laikas, nušvite rojus
 Visai jums netikėtai,
 Iš seno vargys Michalajūnas,
 Jis keliasi iš lėto.

-O tai laikai, o tai gėdynė,
 Sako vaikams tėvelis,
 -Klausykite jūs mano žodžių,
 Tai bus jums tiesus kelias.

Michalajūnas vaikus mokė,
 Kaip svetims tarnauti,
 Ir Staliną vos tik pažino,
 Pradėjo pataikauti.

Jų yra energinga šeima,
 Žodį nieko nešiuvėti,
 Kurliokai mums smarkiai žudo,
 Dar stojo jie padėti.

Už duoną brolių lietuvių
 Jis gavo leitenantą,
 Nesnaudė jo taip pat šeimyna,
 NKVD jie lankė.

Ir savo brolius jie taip žudė,
 Tik šydbernius tegynė,
 Ne vieną Sibiran išgrūdė,
 Savo kraštą naikino.

Kraujuose braudė iki kelių,
 Mat, Staliną mylėjo,
 Ir žudė tuos senelius, vaikus,
 Kas laisvės panorėjo.

Už žiaurų darbų, žveriškumą
 Tauta nedovanojo,
 Ties juo kamolys kilo šėmų,
 Velnias peklen najejo.

Šudžiugo pats senasis velnias,
 Kad būdelių daug yra,
 Kas žudė savo seses, brolius,
 Tiesmą pekloje smalia virė.

Visi jūs gausit, išdevikai,
 Už savo darbą pelną.
 Pasaulij jums nebėra vietos,
 Tik laukia katils velnio.

RUSIŠKIAMS ŠUNYČIAMS

Pasakysiu širdžia tyra,
 Kad pas mus per daugel yra,
 Kiekvienam žingsnyj lyg tyčia,
 Tikrų rusišku šunyčių.

Tie šunyčiai laisvu laiku
 Šanykloje avis vaikė,
 O per karą išgurdėjo,
 Uniformą užsidėjo.

Prie visų jie prisitaiko
 Ir, kol kas, neblogai laikos,
 Kad duonos mės mės ir gauna,
 Bet kur gali, ten ir pišuna.

Aštrūs dantys, ilgos iltys,
 Nėra geros iš jų vilties,
 Jie kam nors įkanda,
 Sibire vietą atranda.

Sibire puiki virtuvė,
 Aukščiausią tenai kultūrą,
 Kokį valgį ten neduoda,
 Visoks kvėpia buze juoda.

Ten svarbiausias muzikantas,
 Tai basų instrumentas,
 Kai užgroja juo daboklėj,
 Visi šok, kai ant spyruoklių.

Taip pašokę būns ramis
 Duonos gavę kelius gramus,
 Kuriais minta jie per dieną
 Vietoj mėsos, vietoj pieno.

Aš norėčiau, kad tie šunės
 Kada nors virstų į žmones,
 Nes kuo gimė, lai tuo miršta,
 Lietuvoj šunų pertiršta.

G I R U Š Ė J

Apsistojau aš girušeį,
 Pankščiui čiulba man liūdnei,
 O vėjelis baisiai šlia,
 Liūdnei vaitoja miškai.

Liūdi eglės, pušys šalios,
 Škraido graudi jų daina,
 Tam negieda vyturėlis,
 Jam ramybės nėra čia.

Raudonajam velniui plūstam
 Siaučia audros, viesulai,
 Mūsų laisvam kraštui šastant
 Liūdi mūsų šali laukai.

Vergina raudonos sliėkas,
 Ir kada bus to gana,
 Viską ryja, nieks nelieka,
 Ir visku eukia alkanas.

Šaki, ryki, tu šetone,
 Brangų kraštą lietuvių. Vieną kart
 Vieną kartą tu užspringsi,
 Pasakyti tau galiu.

Kai užspringęs tu vaiteisi,
 Niekur vietos netus tau,
 Ir tada tikrai suprasi,
 Kad atėjo galas jau.

Kur tik švelni, liūdną vaisdą
 Miestuose, laukuos matai,
 Viskas pragaru pavirto,
 Kur valdo geradėjai.

Žali kaimai, plačios gatvės
 Dengias kerdygių kūnais,
 Kaimuose kur pasižiūri
 Irgi tokie pat vaisdai.

DAINA APIE KOLCHOZĄ

Ilgai Stalinas galvojo,
 Kaip sukurti žemėj rojų,
 Pakelt ūkinę kultūrą
 Penkmečio eigoje turi.

Šnė jis ir sugalvojo,
 Kaip sukurti žemėj rojų,
 Susikvietęs būrį žydų
 Darė "rojiską" tarybą.

Šnė bandymus daryti,
 Kaip kolchozus sudaryti,
 Kalė kuolą, rišo "luolą"
 Ir sutvėrė jis kolchozą.

Dėliaugias žydai, delnus trina,
 Nus jiems pelno, gerai šino,
 Išnaudoti darbininkus
 Tik kolchoze gerai tinka.

Dirbsi dienu, ten ir nakti,
Senatvej vietos neteksi,
Nieke gere jums neduoda
Nitas Sydiškas kolchozas.

Ten tik badas, akurdas, vargas,
Ten paliksi šyde vergas,
Baudžiava tenai tokia,
Smunka škie kultūra.

Kas nenori vergu būti,
Nais kolchozan tas, vyruti,
Nes naujos iš jų kolchoze,
Kiek yr' jos iš seno ošie.

T U R I N Y S

VII-JI DALIS

Psl.

TĖVYBĖI	
"Kovo kelio šengiant" leidėjams	3
Cia kalnai šaliuoja	7
Sugriš pavasaris	8
Naktis	8
Tėvyne mano	9
Lietuvai	10
Tėvynei	11
Senovės karūglio skundas	12
Lietuva	13
ŽUVUSIEMS PARTIZANAMS	
Sargytoje	15
Žuvusias žaliui	16
Už šalie šilo	16
Ziemos naktis	17
Žuvusias Tigrui	18
Lieknos pušys	19
Nakties kova	20
Kad pašadint galėtų	21
PARTIZANAMS	
Partizanams	23
Sugriši į tėviškę mielą	24
Partizano malda	25
Mudėnėlis laimingas	25
Sakyk, man senas uosi	26
Jie keršto trokšta	27
Cia mūsų žemė	28
Kieno šingnisi	28
Marsiems partizanams	29
MOTINAI, BROLIUI, SESSEI	
Sugrišiu	31
Pasakyk, lubysa	32

	Psl.
Neverki, sese	32
Herandoki, motinėle	33
Frisimena	34
Daug skamonių ir žirnių	35
Jauna sesė	36
Budie, broliai ir sesutės	36
Vakarais vėlyvas	37
Motiniai	38
Skundu	38
Melauk manęs prie kelio	39
Manuškim bakalus	39
Žygio daina	40
KALINIAI, TRENTINIAI	
Laisvės netekus	41
Kalėdos	42
Išvarė	42
Trentinio skundas	43
Reklauk, ko vyta mano veidas	44
RAIDUOLIS	
Gana vergaut	45
Stribas kaimo	46
Mergaitės listuvaltės	47
Ji kelsis	48
Konjau, elia, susirinkimas	49
Keturi vėjai	50
Kur yra pekla	51
Paklydusiam sūnui	52
Stribe uniforma	53
VIII-JI DALIS	
TĖVYBĖ	
Partizanų daina	59
Tau, Tėvyne	60
Mes trekštame laisvės	61
Tėvynės meilė	62

	Psl.
Lietuvai	62
Daina	63
Tėvynei	64
Už ką	65
O miela Tėvyne	65
Lietuvai	66
Už tave	66
Tu mus brangiausia	67
Tėvyne mano	67
Oi sakale	68
ŽUVUSIEMS VA TIZANAMS	
Tu pirmas pažynėi takus	69
Muidės pavasariai	70
Nešimomajam	70
Už laisvę	71
Verniai ir švilgai	72
Žuvusias partizanai	73
Žuvusias draugams	74
Žuvusias partizanams	76
Kalėdų varpoms skambant	77
PARTIZANAMS	
Išeinant	79
Partizanų maldą	80
Smuiko raukšlė	80
Šaip skaudu	81
Šepaliki	82
Tu ateiki	82
Už Tėvynės laisvę	83
Nelieskit sesės	84
Kodėl tu toks liūdnas	85
Kad skambėtų daina	86
Vieną naktį	86
Tu išėjai	87
Laisvės susitikimas	87
Neišgąsdins kulkos	88

MOTINAI, BROLIUI, SESKEI

Partizano motinai	89
Gyvenos tėviškėj	90
Kur gyvensi?	90
Motinai	91
Kur dingo laisvė	92
Laisvės laukiantiems	93
Jie Tėvyną myli	94
Lietuvei	95
Pavergta kraštai	95

KALINIAI, FRONTINIAI

Trentinio skundas	97
Išvešė	97
Išveštieiems tėvams	98
Gegušės 22-ji	100

RAUDONIEJIEMS

Tarybų Sąjungos Minnas be kaukės ...	101
Kelkitės broliukai	102
Maudonasis "dievas" Stalinas	102
Tėvynės išdavikams	103
Rusiškiems šunyčiams	105
Cirušėj	106
Daina apie kolchosą	107